

naša luč

ob srebrnem jubileju

1976

9

naša luč

25 let v službi resnice, pravice in ljubezni

leto 1971

LAHKO JE PROGLAŠATI MRTVE ZA IZDAJALCE

Pokopati mrtve sinove, brate, sestre, je človeški imperativ, znak človekove plemenitosti in končno človekovega bistva. Če se nismo zmožni skloniti pred veličastjem mrtvih, smo pač neke s človeških tečajev.

Lahko proglašamo mrtve za izdajalce, lahko imenujemo tiste, ki se zavzemajo za pokop mrtvih bratov, za nove izdajalce, vse to ne more ubiti večnega imperativa, da moramo biti in ostati ljudje in da se moramo kot ljudje upreti ukazom, ki so nemoralni. Tudi če nasilnež ali nasilna vladavina mislita, da sta z novo smrtjo uničila notranji krik človečnosti, je to le utvara, kajti novi rodovi bodo ponесли plamenico svobodnega človeka v svet.

(Leto 1971, šte. 5)

ŠE SO SLUŽBE, KI NISO ZA KATOLIČANE

Še so službe, v katerih je zahtevana idejna pripadnost materialističnemu nazoru oziroma jih ne more vršiti praktičen katoličan.

Če je npr. kdo v prosveti le ohranil svojo vero tudi v teh časih in če je moral iti kam daleč od svojega doma k nedeljski maši, da ga ljudje niso poznali in prijavili, potem ne moremo govoriti, da je tak kristjan ravnal hinavsko, farizejsko, nepošteno.

Kdor je v času po vojni ohranil svojo vero in svoje prepričanje tudi v krogu svojega kolektiva, je moral prav gotovo slišati marsikako pikro pripombo in tudi v njegovi karieri oziroma njegovih prejemkih se je to marsikje in marsikdaj poznalo.

(Leto 1971, šte. 5)

ZAPLENJEN LETAK

Na trideseto obletnico Osvobodilne fronte je skupina osemnajstih študentov (v Ljubljani) razdeljevala letake, ki jih je policija zaplenila, državno tožilstvo pa je zaplembo letaka potrdilo zaradi „protisocialistične“ vsebine.

Na letaku je bilo med drugim rečeno: „Medtem ko si rdeči buržuji gradijo razkošne vile z bazeni in vikendi na Tirolskem in v Švici, si je 16.000 fakultetno izobraženih Slovencev moralo poiskati službo v inozemstvu: le tako si lahko kupijo stanovanja in opravljajo delo, za katerega so študirali. Medtem ko naši bogataši zapravljajo milijone na jadranih po Sredozemlju in letovanjih po Azurni obali, ima milijon delavcev manjšo plačo kot 80.000 dinarjev. Medtem ko si naša buržuazija z družbenimi sredstvi gradi barvno televizijo, si morajo delovni ljudje z darovi in prispevki graditi bolnišnice, šole in otroške vrtce. Ne dovolimo, da iz priseljavanja jugoslovanskih delavcev z juga naredimo „jugoslovansko črnsko vprašanje“.“

(Leto 1971, šte. 7)

leto 1972

DO KDAJ ŠE BODO ŠOLE V SLOVENIJI PROTIVERSKE?

Določene pristojne oblasti, v katerih so le neverni ljudje, zastopajo stališče, naj bi šola vzgajala tudi verno mladino v protiverskem duhu. To stališče pa je nesprejemljivo, ker pomeni kršenje temeljnih človekovih pravic: le starši imajo pravico, da izberejo svetovnonazorsko vzgojo svojih otrok; duhovno nasilje in suženjstvo nad vernimi starši otrok: otroke morajo pošiljati v državne šole, ker drugih ni; vsiljevanje mnenja manjšine večini: v Sloveniji je večina ljudi vernih, večkrat pa se neverni enačijo s slovensko družbo, kot da vernih sploh ni.

Slika na naslovni strani: Trenta s spomenikom opisovalca trentskih lepot Julija Kugyja (1858 — 1944).

Kakšne so naloge katoliških laikov?

Ob pozivu goriškega nadškofa Cocolina katoliškim laikom, naj izpolnijo naloge, ki jim jih zadnji koncil nalaga, je Katoliški glas (Gorica—Trst) 16. septembra v uvodniku razmišljal o teh nalogah. Te misli ponatiskujemo v povzetku.

● POGLOBLJENO POZNANJE VERSKIH IN MORALNIH VPRAŠANJ

Minili so časi, ko je bilo za kristjana dovolj, da je doma z družino molil, hodil k maši in prejemal zakramente. Danes je potrebno, da tudi krščanski laik globlje pozna verska in nravna vprašanja.

Življenje nas stavi vsak dan pred neposredne probleme, ki jim moramo dati odgovor in do njih zavzeti tudi uresničljive rešitve. Kako naj se laik ravna po svoji veri, če ne pozna njenih zahtev? Kako naj jih pozna, če se zanje ne zanima?

● SPOŠTOVANJE RAZLIČNIH MISLI

Med zadnjo vojno je vse človeštvo razumelo, kakšno zlo so državni totalitarizmi, državne diktature. Ob zgledu nekaterih tedanjih diktatur je vstala v srcih vseh želja po demokratični svobodi državljanov.

Danes, po tridesetih letih, moramo na žalost beležiti, kako usiha v ljudskih množicah ta želja po demokratični svobodi in kako raste v svetu število totalitarnih režimov, pa naj imajo svoj izvor v desničarskih ideologijah ali v levičarskih demagogijah.

Velikanski del današnjih držav ima po tridesetih letih od zadnje vojne totalitarne režime. Takšni režimi pa pomenijo smrt idejnega, političnega in kulturnega pluralizma, ker pomenijo smrt osebne človekove svobode.

Tudi pri nas v zamejstvu smo vsak dan bolj priče sličnim totalitarnim poskusom: vsak dijak, vsak profesor, sleherni starši, ki ne mislijo kot levičarski zaupniki, so že zaradi tega fašisti in izdajalci.

Katoliški laik se bo temu uprl, ker ve, da mora braniti predvsem človekovo svobodo, osebnost in njegove pravice.

● SPOŠTOVANJE RAZLIČNEGA POLITIČNEGA GLEDANJA

Tudi na političnem področju vidimo, kako se utrjujejo nove totalitarne sile. Bistvo totalitarizma in „avantgardizma“ je v ideološki nestrpnosti, v politični omejenosti. V politiki so psovke „fašist“ in podobne še bolj izraz totalitarizma kot želje po diktaturi in političnem absolutizmu.

Zaradi tega je dolžnost katoliških laikov, da povsod branijo politični pluralizem: ta pomeni obrambo človekove osebnosti in dostojanstva pri strpnem iskanju občega narodovega blagra.

● PRISOTNOST NA DRUŽBENEM IN SINDIKALNEM PODROČJU

Tudi v družbenih in sindikalnih vprašanjih mora imeti katoliški laik besedo in predloge. Tudi s svojim nastopom naj priča, da mu vprašanja delavca, kmeta, upokojenca, niso tuji. Predvsem pa naj mu bodo pri srcu vprašanja slovenskega delovnega človeka!

naša luč

1976 9

mesečnik
za slovence
na tujem

leto 25
november 1976

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen
julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	2 angl. f.
Avstrija	75 šil.
Belgija	200 bel. fran.
Francija	25 fr. fran.
Italija	5500 lir
Švica	16 š. fran.
Nizozemska	12 n. glđ.
Nemčija	15 n. mark
Švedska	20 š. kron
Avstralija	5 av. dol.
Kanada	6 kan. dol.
ZDA	6 am. dol.

Razlika v cenah je pogojena zaradi neenakih poštlin v posameznih državah in različnih deviznih preračunavanj. Naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava „Naše luči“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.

Printed in Austria

kaj se je zgodilo zadnji čas doma?

IZSUŠEVANJE ZEMLJIŠČ — V prihodnjih petih letih bodo v severovzhodni Sloveniji izsušili približno 17 tisoč hektarjev močvirnih zemljišč in s tem razširili kmetijsko proizvodnjo. Izsušena zemljišča bodo delno nadomestila 35.000 ha zemlje, ki jo bodo izgubili v prihodnjih letih zaradi gradnje hiš, tovarn, šol in cest. Po letu 1980 pa bodo začeli izsuševati zemljišča na Dolenjskem in v Slovenskem primorju. V Sloveniji je še 150.000 ha močvirne zemlje.

NEKAJ CESTNE STATISTIKE — V prvi polovici letošnjega leta se je pripetilo doma 17.994 prometnih nesreč. Življenje je izgubilo 1796 ljudi, čez 24 tisoč ljudi je bilo ranjenih. Istočasno so zabeležili 62.489 prometnih nesreč, pri katerih ni bilo ne ranjenih ne mrtvih; nastala je samo gmotna škoda. Skupno škodo cenijo na 439 milijonov dinarjev. Število smrtnih žrtev se je občutno zmanjšalo v Sloveniji in Vojvodini, najbolj pa povečalo v Makedoniji, na Kosovem in na Hrvaškem.

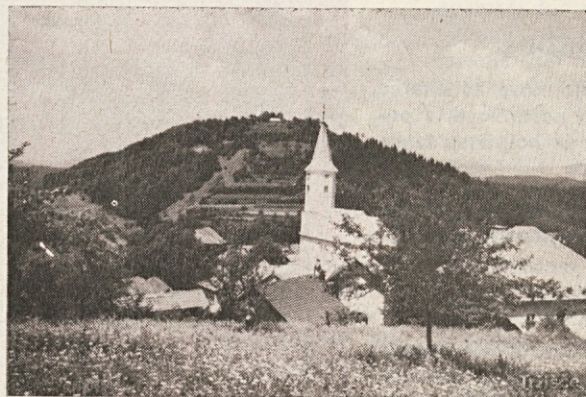
NOVE ELEKTRARNE — Po najnovejših podatkih gradimo pri nas 44 električnih central s skupno močjo 9729 megavatov. To pa je več, kot je imel v začetku letošnjega februarja celotni elektroenergetski sistem v vsej državi. Jugoslavija je sedaj eno največjih energetskih gradbišč v Evropi. V gradnji je 27 termoelektrarn in 17 hidrocentral.

NOVI „BRUCI“ — Na ljubljanski univerzi velja letos omejitev števila študentov v prvem letniku medicinske fakultete, kjer jih bodo sprejeli 200, ter na gozdarskem oddelku biotehnične fakultete, kjer se jih bo šolalo 40. Na vseh drugih fakultetah ter visokih in višjih šolah je vpis neomejen, razen na umetniških akademijah, kjer je pogoj za sprejem preverjanje umetniške nadarjenosti kandidata. Na visoki šoli za telesno kulturo je treba opraviti test tako imenovane motorične sposobnosti. Za študij na vseh fakultetah in višjih šolah ljubljanske univerze se je prijavilo 7132 kandidatov. 164 med njimi jih namerava študirati ob delu.

POSOČJE — Sredi septembra so močni potresni sunki z epicentrom v italijanski Furlaniji ponovno močno prizadeli številne kraje, ki jih je poškodoval že majski potres. V slovenskem Posočju sta zdaj popolnoma uničeni vasi Podbela in Breginj. Veliko škode so utrpeli tudi kraji Sužid, Staro selo, Kobarid, Srpenica, Žaga, Kamno in mnoge druge okoliške vasi. Prizadetim prebivalcem že postavljajo montažne hiše. Število se je povzpelo že nad 400. Do sredine novembra naj bi bili z gradnjo gotovi. Uničeni so tudi mnogi hlevi. Skupni hlev gra-

KOLIKO NAS JE? — Konec letošnjega junija je imela Slovenija 1.819.000 prebivalcev ali za 19 tisoč več kot v istem času lani. V letošnjih šestih mesecih se je rodilo 15.285 otrok, umrlo pa je 9766 ljudi. Na tisoč prebivalcev je prišlo v tem obdobju 16,7 otrok, kar je več kot v kateremkoli od zadnjih let.

Tržišče na Dolenjskem je gručasta vas nad vhodom v zoženi del mirense doline.

Domžale so industrijski kraj na domžalsko-kamniški ravnini.

od tu in tam

drobtinice

Končno spet podražitve! Bal sem se že, da ni nekaj v redu.

Napis na grobu: Vedno se je obračal po vetru, nekoč pa je nehalo pihati.

V vinu je resnica. Ne pijte ga preveč, ker tudi od resnice lahko boli glava!

Molčite in pustite tudi druge, da molčijo!

Delam, torej nimam.

Ali mislite, da bi se dalo tudi krivdo za slabo samoupravljanje zvaliti na letošnje deževno poletje?

Ko nam NEKDO reče NEKATERI, že vemo, za katere gre.

Prosil je za besedo, zdaj pa govori že tri ure.

V nekatere hiše je vtakano življenje, v druge pa samo denar.

Turistična statistika: Realizirali smo 250 nočitev. Polovico od teh nočitev so ustvarili naši turistični delavci, ko so v sezoni spali.

Na odgovornem položaju bi morali ljudje na vprašanja bolj odgovarjati.

Tudi birokrati so se končno prilagodili novim razmeram. Ne pravijo več: „Pridite jutri!“ Sedaj pravijo: „Pridite pojutrišnjem!“

Vem, da misliš, da razumeš tisto, kar sem po tvojem mnenju rekel, vendar nisem prepričan, da ti je jasno, da tisto, kar si slišal, ni to, kar sem mislil.

AFORIZMI ZA ZDOMCE:

Povsod je drago, doma je najdražje.

Vrnite se domov, če imate že kaj, da vam pomagamo!

Če ste naveličani pozornosti, ki vam jo nudi domovina, pridite domov!

dijo v Robedišču, Breginju, Podbeli in v Volarjih.

POTRESI — PRESENEČENJE — Po mnenju sodelavcev Geofizikalnega observatorija v Ljubljani so sedanji potresi s strokovnega stališča popolno presenečenje. Seizmološka statistika namreč ne beleži zapored-

nih potresov tako velike jakosti. Po potresu 6. maja je bilo pričakovati, da se bo zemlja umirila. Vse pa kaže, da ni bilo tako. Na vzporednih prelomih zemlje se je aktivirala energija, ki je povzročala nove močne sunke. Takšnega primera sedaj v Evropi še ni bilo.

jev. Vsako leto prestopi šolski prag po tisoč ukaželjnjev več kot leto nazaj.

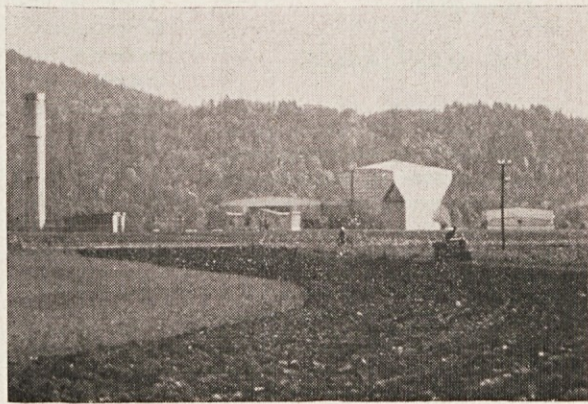
TURISTIČNA ŽETEV — Jugoslovanski turizem bo letos zaslužil milijardo dolarjev. Računajo, da se je

(Dalje na 13. strani)

Cerkev sv. Martina v Podzemlju blizu Metlike. Po njej se je včasih imenoval ves kraj Sv. Martin.

ŠOLA JE ZAČELA — V začetku septembra je 28.000 šolskih novincev prvič prestopilo šolski prag. Na 886 slovenskih osnovnih šolah se šola sedaj približno 218.000 šolar-

Reaktorski center, ki so ga postavili l. 1965 v Podgorici pri Črnučah, blizu Ljubljane.

mrtvi niso umrli

1. novembra se staro leto tako rekoč začneja poslavljati: narava se umiri in utihne, vroče barve poletja ugasnejo, na pokrajino ležejo jesenske megle, mrzli vetrovi turbo zašume.

SPOMIN VSEH SVETIH MOŽ IN ŽENA

V tem času se spominjamo vseh svetih mož in žená, vseh tistih, ki jih je življenje pregnetlo z Jezusom in krščanstvom, ne glede na

njihov rod in poklic. Vsi sveti so v dolgi zgodovini naših pokolenj prihajali iz najraznovrstnejših plasti prebivalstva: bili so reveži in bogataši, plemiči in trgovci, kmetje in vladarji.

Prazniku pravimo Vsi sveti. Vendar je občestvo svetnikov kar se da obširen pojem in okoli mnogih svetih so se izoblikovale prave bajke in legende, tako da tega svetega občestva niti ne moremo dodobra ograditi.

Podoba je, da se v tem dnevu skriva še neka višja sila in skrivnost. Kaj nas ta dan Vseh svetih ne povezuje z vsemi tistimi davnimi pokolenji, katerih življenja so zemeljsko že globoko v temah zgodovine ugasnila, a ki vendar živijo zaradi posebne božje milosti kljub svoji zemeljski smrti naprej in nam, kot te dni prižgane drobne sveče na pokopališčih, svetijo na potéh zemeljskega sveta?

Neenadoma se nam Vsi sveti razkrijejo kot globinski, temeljni praznik dejanja in nehanja našega zemeljskega človeškega rodu, ki je v skrivnostnem sporočilu božjega Sina premagalo smrt in našlo svoj duhovni smisel.

Take misli naj nas prevevajo ob velikem prazniku vseh svetih in ob spominu vernih duš.

POSLANICA DOBRIH MRTVIH MOŽ IN ŽENA

Prek tega praznika si podajmo roke vsi živi in mrtvi in ni naključje in ni le hvaležni spomin, da ta dan obiskujemo grobove naših rajnikov. K njim nas ne vodijo le ljubeznivi spomini, poklon in molitev, temveč tudi zavest, da so kovali in oblikovali veličastno živo verigo človeškega rodu. Tudi zaradi njih, prav prek njih, smo sedaj tu, na teh svetih novembrskih gajih in na teh prazničnih tihih grobovih.

Ko se ustavljamo ob grobovih in prisluškujemo svojemu notranjemu utripu, nas spreletijo trpka vprašanja, ki jih ne moremo odložiti. Mi, ki stojimo pred nagrobnimi križi in spomeniki, smo dediči in nadaljevalci poti teh, ki so za nas utihnili po teh grobovih. Ali smo znali to dediščino, to izročilo prednikov skrbno varovati in tako ohraniti za naše in naslednje dni?

Dan Vseh svetih nam namreč priča o starih krepostih in dobrotelosti, o stari skromnosti in ponižnosti, ki ni hlepela po zadnji zemeljski osvojitvi in se ni lakomno bojevala za bogastvo in zunanjo veljavo.

Prav bi bilo, da bi se nekoliko spomnili tistih davnih mož in žená, ki so romali za Kristusom, si

recepti za življenje

Leta 1876 so zastopniki brezvercev sklicali v Londonu sejo in se dogovorili, da bo vsak od njih proučeval po eno krščansko resnico toliko časa, da jo bo lahko ovrgel.

Lord Broughton je imel nalogo, da prouči resnico o Kristusovem vstajenju. Ko so se leta 1880 ponovno sešli, je Broughton

na seji spregovoril: „Gospodje, moj govor bo kratek. Ena sama izjava. Tri leta sem se trudil, da bi potolkel vero v Kristusovo vstajenje. A ta vera je mene premagala. Zato sem sklenil postati katoličan.“

Če divjak neha verovati v svojega lesenega boga, to ne pomeni, da Boga ni, ampak da Bog ni iz lesa.

Tolstoj

Ko bi te Bog ne potreboval, kjer si, bi te ne bil tja postavil.

Paul Claudel

Bog je vreden hvale, človek pohvale.

Božji mlini meljejo počasi, a na drobno.

Potrpežljivost odpre železne duri.

Dosti besedi dosti dobrega ne rodi.

Govóri, kar je res, stóri, kar smeš — to sta stezici do nebes.

Za stare in mlade je glavno, da se ločijo s sveta s polnimi

prizadevali za njegovo izročilo, živelj skromno in srečno v njem, in v Bogu vdano umrli, da bi spet vstali v večno življenje.

Njihov zgled nam je danes, v času velikih preizkušenj in trenj, grozotnih napetosti in strahovitih morij potreben bolj kot kdaj koli prej. Ohraniti moramo možnost poti v bodočnost, odpreti moramo vrata v človeka vreden svet tudi za naše otroke in za vse poznejše rodove.

To je poslanica izročila dobrih mrtvih mož in žená, ki so se borili za boljši, plemenit svet, ki so sanjali o državi Sonca in Kristusovem kraljestvu na zemlji. Iz daljave vstaja pretresljivo kipenje množic, priprošnje romanj, molitve vernikov in tistih, ki so tudi verovali, a jih čas ni razumel. Od nekod prihajajo vsa tista očiščevalna gibanja revolucionarnih bogomilov in vseh drugih oporečnikov, tu so kmečke množice starega sveta, a tudi slovenski kmečki panti in vse tiste sanje starega časa, ki niso preklele Jezusovega imena, saj so živele za svet strpnosti in ljubezni.

NAŠ VELIKI ZGODOVINSKI DAN

Praznik vseh živih in mrtvih se mi povezuje z dnevom Vseh svetih v nedeljivo celoto. Ta dan, ta dva

rokami, to je, z zaslugami, ki jih bodo položili pred Gospoda.

Janez XXIII.

Vidite, jaz se vedno smejim; neprestano kažem zobe. Smeh povzroča pri sogovorniku dobro voljo. Združuje ljudi in jim pomaga, da doživé včasih žarek veselja. Smeh je dejanje ljubezni.

Charles De Foucauld

Preiskuj stvari tega sveta, to zahteva dolžnost tvojega stanu! Toda glej jih samo z enim očesom, da bo drugo lahko neprestano uprto v nebeško luč!

Poslušaj modrijane sveta, toda poslušaj jih samo z enim ušesom, da bo drugo lahko pripravljeno sprejemati glasove tvojega nebeškega prijatelja!

Piši samo z eno roko! Z drugo se trdno drži božje obleke, kakor se otrok drži za krilo svoje matere! Brez te previdnosti si boš gotovo na kakšnem kamnu glavo razbil.

André Ampère,
utemeljitelj elektrodinamike

Če bi začeli kristjani svojo vero resno jemati, bi bila to revolucija, kakršne svetovna zgo-

dovina ne pozna. In potem bi bila vsakršna druga revolucija odveč.

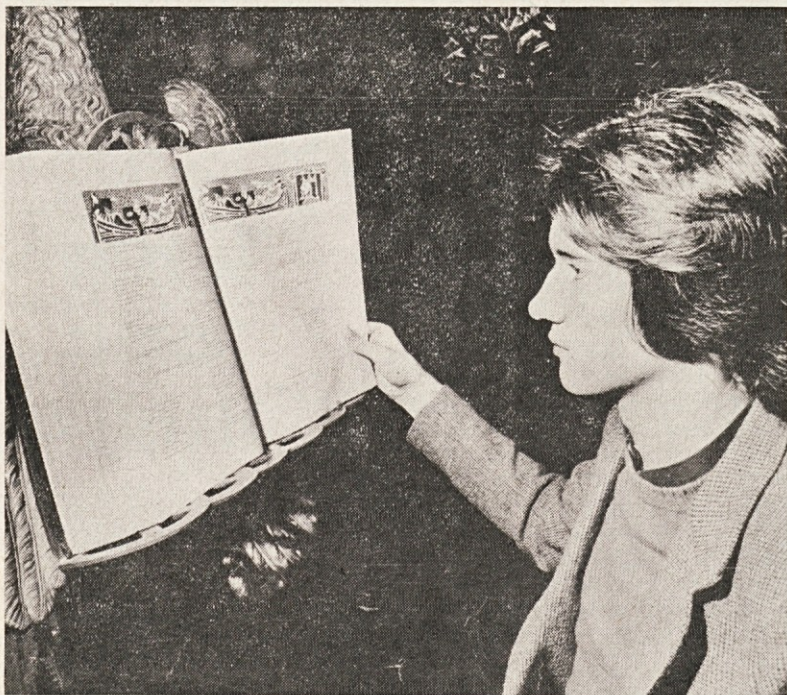
Georges Clemenceau

Včasih nam zadostuje za to, da se veselimo življenja, že to, da pogledamo kak kamen ali da poslušamo, kako veter šumi.

Čang Kiu-Ling

To, kar jaz naredim, je kapljica v morje. A ko je ne bi bilo, bi bilo morje za to kapljico manjše.

Mati Terezija

dneva sta posvečena spominu velikih in tudi manj znanih svetnikov. Posvečena pa sta tudi spominu vseh, ki so že dopolnili zemeljsko

pot. Posvečena sta v nekem smislu nam vsem, saj sta neločljiva celota našega resničnega bivanja.

Ko na ta dva dneva prižigamo

sveče v spomin naših dragih pokojnikov, prižigamo luč tudi vsem svetim, a tudi vsej tisti daljni, ugasli človeški množici, ki bo vstala in živela dalje.

Mnoga obdobja so utonila že skoraj popolnoma v pozabo, njihovih obrazov ne moremo več razbrati. Vendar pa sije iz njih posebna svetloba: del naše krvi in našega mesa so, z njimi se združujemo prek božje milosti in svetlobe. Pod tem vidikom so Vsi sveti naš veliki zgodovinski dan, največji zgodovinski praznik, praznik človeškega rodu, njegovega upanja, njegovega padca, njegove smrti in njegovega vstajenja.

Ta praznik nam govori, da mrtvi niso umrli: Modri z Vzhoda stopajo leto za letom po strmih poteh; sveti Frančišek se še vedno ljubeznivo pogovarja s ptički in jih nežno in spoštljivo krmi; sveti Krištof še vedno prenaša otroka čez vodovje svetá, vode, zraka, prometa in drugih nevarnosti; sveti Urban stoji znova in znova v vinogradih in skrbi za dobro letino in sveta Cecilija igra na muzicira in nas razveseljuje in osrečuje z blagimi zvoki. Vsi ti niso umrli, vsi ti živijo z nami in

kaj bo storila saša?

Televizijska nanizanka o simpatični Heleni, sodobni ženski, se je iztekla. Prenekatera ločenka med gledalkami ji je postala prijateljica. Že s prvo epizodo si je osvojila tudi simpatije mla-

de razvezanke Saše, matere dveh otrok.

„Kako se ujemava?“ si je govorila Saša. „Enako sva stari, obe študentki brez diplome, obe materi dečka in deklice in obe se podobno ubadava z življenjem. Obema sta se moža izneverila na enak način. Razlika med nama je le v tem, da si Helena še želi moža ob svoji strani, meni pa se zdi, da bi lahko zdržala brez njega, ker mi zadoščata otroka, saj živim le zanju.“

Trepetaje je Saša vključila sprejemnik za konec Helenine zgodbe. S pridržanim dihom je sledila pomenku z opitim in po-

trtim možem v krčmi. Med njima je vendarle konec, poleg vsega je še pijan, toda otroke ima vendarle rad, neizmerno rad... Še enkrat, po veselem izletu z otrokoma, se srečata za isto mizo. „Moja krivda!“ je brati obema iz oči, iskreno si priznava vsak svoj del krivde in on ji predlaga, da bi zaradi sebe in otrok znova skupaj zaživel. Gledalec trdno upa: to bo sprava... Ona pa: „Ne!“

Naj je bilo še tako osupljivo, beseda je bila izrečena. Človek, ki mu iskreno verjame, da se je po vseh svojih zablodah spreobrnil, ki bi rad še v zadnjem trenutku ujel vlak v soustvarjanju skupne družinske

v nas in v naših naslednikih naprej in opravljajo odgovorno dolžnost in razsvetljujejo svet s plemenito lučjo.

Tudi tisti grdi, nesrečni starček, ki je morda šepal in bil iznakažen, sodi v spomin na Vse svete, saj je imel dobro srce in ga je Bog zato

imel rad. Na Nemškem mu ljudstvo pravi „sveti Nihče“, kot da ga ni bilo in kot da bi bili to mi vsi, če je v nas nekaj dobrega. Da, tudi on je med njimi in morda se smehlja vsem nam neznanim v temi, vsem nam, živim in mrtvim.

Lev Detela

nov slovenski brevir

Kot ve menda vsak kristjan, molijo duhovniki, redovniki in redovnice vsak dan posebne molitve. Knjiga s temi molitvami se imenuje *brevir*. Dolga stoletja je bil *brevir* v latinščini. Po zadnjem cerkvenem zboru so ga pa posamezni narodi prevedli v svoje jezike. To se je sedaj zgodilo tudi v Sloveniji: vsak čas bo zunaj prvi del *brevirja* v slovensščini.

Po zadnjem koncilu se te molitve imenujejo *molitveno bogoslužje*. To ime odgovarja praksi v preteklosti.

Poročila o prvih krščanskih skupnostih omenjajo, da so se ta zbirala k molitvam. „V molitvi so bili kristjani enodušni in stanovitni.“ Izrecno je v svetem pismu rečeno, da so se kristjani zbirali k „lomljenju kruha in molitvam“.

Kasneje so se začele po večjih mestih skupine duhovnikov zbirati skupaj s svojim škofom k skupni molitvi. Tudi menihi po samostanih so opravljali takšne molitve. Že v prvih stoletjih so se končno tudi navadni verniki v Severni Afriki, Rimu in na Vzhodu zbirali (včasih tudi ponoči) k redni skupni molitvi.

Poleg evharističnega bogoslužja (maše) imamo torej tudi molitveno

sreče, se mora za zmeraj posloviti od svojih otrok tako pretresljivo, da se zasmili tudi Saši, ki je ves čas odločena ostati brez moža.

Helenin „ne“ je vzel Saši spavec tisto noč. Strmela je v njen obraz na nočnem stropu, čakajoč, da ji zaupa človeški razlog za svoj ženski „ne“.

Iz bojazni, da bi mož v njej ne videl in ne cenil dovolj njene osamosvojenosti, je otrokoma za zmeraj vzela očeta, po katerem tolkanj hrepenita. Saši se zdi, da jo je Helena ta večer razočarala. Njena končna odločitev jo odbija, ker se ji zdi, da ima sebe bolj rada kot svoja otroka.

Tudi ona, Saša, stoji pred Helenino odločitvijo. Ločeni mož prihaja vsak teden po svoja otroka in ju vodi na sprehode. Saša predobro ve, kako sta navezana nanj, saj mora v sebi krepko krotiti materinsko ljubosumnost. Tudi njemu se je — kakor Franku — prijateljica ohladila zaradi njegove pozornosti do otrok.

Ko bosta jutri ali pojutrišnjem sedla za mizo kakor Helena in Frank, kaj mu poreče na ponudbo sprave?

Helenin „ne“ je ne sme zmešti, da bi takoj planila v „da“. A zdaj zatrdno ve, da otrokoma ne more nadomestiti očeta...
J. L.

iz cankarjeve zakladnice

Nova resnica je obsenčila svet, izkušen človek mi jo je razložil: Hlapčuj, da boš napojen in nasičen, ter nič ne izprašuj, kdo ti je gospodar in kaj ti ukazuje! Hlapci, ki so se radovoljno prodali, pa so bolj goreči od gospodarja samega.

Izkazalo se je prav zares: da je za nepoštenost razlogov devetindevetdeset, za poštenost pa komaj eden...

Očitno je: hlapčuj, pa boš napojen in nasičen in postelja ti bo postлана!

Bog je kakor popotnik: željan je prijazne besede in jo povrne.

Bog je trd in pravičen: jezika ne mara, srce terja.

Rajši bi, da me je upihnila burja, dokler sem gorel. Žalostno je, sam v sebi zaspati, ugasniti v praznoti, luč brez olja...

Zdaj vem, da dobro vino ne rabi imena.

bogoslužje (skupne molitve) že od začetkov krščanstva: pri tem molijo kristjani za skupne zadeve vse Cerkve.

To naj bi se vršilo tudi v prihodnosti: ne zaradi dolžnosti, ampak iz dobre volje slehernega člana Gospodove družine. Kolikor kdo čuti pripadnost tej družini in kolikor ima do nje ljubezni in želje, da bi bila čimbolj čista in brezmadežna, aktivna in uspešna, nadnaravna in božja, toliko se bo vključeval tudi v to skupno molitev zanjo.

Če to lahko vrši v kakšni samostanski družini, kot njen zunanji član, naj to vrši tam! Kdor pa drugače ne more, naj to opravlja sam! Zaveda naj se, da se s tem vključuje v molitveni veletok vse Cerkve in s tem njej in svetu na najučinkovitejši način pomaga!

krščevanje v sloveniji

Na pastoralnem tečaju v Mariboru (6. septembra) je 100 duhovnikov in 10 pastoralnih delavk razpravljalo o krščevanju v Sloveniji.

Ugotovili so, da daje razmeroma visoko število slovenskih družin svoje otroke krstiti: leta 1970 je bilo krščenih v ljubljanski nadškofiji 83 %, v mariborski škofiji 88 %, v koprski administraturi pa 75 % novorojenčkov. Vendar število krstov iz leta v leto nekoliko pada.

Zanimivi so razlogi, iz katerih dajejo starši otroke krstiti:

Nekateri se odločajo iz psiholoških razlogov: ko bi ne dali otrok krstiti, bi ravnali drugače kot njihovi sosedje. Pozneje bi lahko imel otrok zaradi tega težave. Le če bo krščen, se bo lahko cerkveno poročil in bo lahko cerkveno pokopan. Tudi stara mama bi kar naprej sitnarila, ko bi otrok ne bil krščen. „Tako pa bomo imeli pred njo mir!“

Drugi dajo krstiti zato, da obenem s krstom praznujejo še svoje starševstvo in otrokovo rojstvo.

Tretji gledajo v krstu nekakšno življenjsko zavarovanje: „Kaj pa, če je le kaj nad nami? Treba je računati tudi s to možnostjo.“

Četrti se nagibajo h krstu iz verskih razlogov. Celo tako je, da igra pri večini staršev v globini duše veliko vlogo verski nagib, le tega se izrecno ne zavedajo. Da bodo

starši nagibe prečistili, zato je potrebna priprava na krst.

več kot 50.000 ljudi na slovesnostih v solinu pri splitu

12. septembra se je z veliko slovesnostjo končalo Marijino leto, ki so ga hrvaški škofje oklicali lani, v počastitev 1300-letnice prve znane Marijine cerkve v Solinu pri Splitu. Slovesnost je vodil papežev odposlanec kardinal Šeper ob sodelovanju še 6 kardinalov, 30 škofov in 500 duhovnikov iz Hrvaške, ostale Jugoslavije in drugih krajev sveta. Ostalih vernikov je bilo nad 50.000.

Kardinal Šeper je v pridigi povedal, da je dalo krščanstvo hrvaškemu narodu odgovor o smislu življenja in trpljenja. Obenem je to priložnost za izpraševanje vesti: Koliko danes uresničujemo evangelij? Kako je z molitvijo po družinah? Zakaj prihaja posebno v mestih tako malo otrok k verouku? Kako to, da je na Hrvaškem toliko splavov

miha žužek:

apostolat - nonstop

Moj Gospod! Vedno mi pripovedujejo, da moramo biti vsi apostoli. Da moramo vplivati na druge, jih voditi k tebi, napol-

njevati jih s teboj. Rad bi to delal. Toda moj poklic me tako izčrpava! Vso telesno in duševno moč moram napenjati, da izpolnim nalogo, ki si mi jo, kot mislim, ti naložil... Še za družino si komaj utrgam ščepec časa. Pa da bi spreobračal druge, bil apostol?...

*

Moj učenec in prijatelj! Razumem tvojo težavo. Vesel sem tvojega nesebičnega srca. Prav zato bi te rad pomiril: Saj si apostol! Velik apostol! Nad tvoje življenje bi mogli pritrditi napis: Apostolat — neprekinjeno.

V čem je apostolat? V tem,

da druge ljudi dvigaš k Bogu, A tega ne delaš le takrat, ko jih spravljaš v cerkev in k zakramentom. To je sicer potrebno. To je celo vrh — zveza, zakramentalna zveza z menoj, po katerem pride vse odrešenje. Toda vrh mora stati na primeri podlagi!

Poglej moje misijonarje! Ko pridejo v tujo deželo, najprej odpro šole. Dobro vedo, da je človeka treba najprej kulturno dvigniti. Šele nato bo zmožen, da sprejme vase evangelij.

Vse, kar človeka dviga in ga dela boljšega, poravna pot in pripravlja moj prihod.

(lani 42.000 „zakonito“ opravljenih, od tega visok odstotek pri srednješolkah)?

Zbrano ljudstvo je navdušeno dogovarjalo pri molitvah in prepevalo ter pozorno sodelovalo pri posvetitvi Marijinemu srcu, ki jo je opravil zagrebški nadškof Kuharič.

Na koncu slovesnosti, ki je trajala več kot dve uri, so vsi navzoči zapeli hrvaško narodno himno Lijepa naša domovino.

Za Slovence je maševal v petek, 10. septembra, zvečer v novi cerkvi Sv. obitelji v Splitu ljubljanski nadškof.

„če želiš mir, brani življenje!“

Osrednja misel prihodnjega dneva miru, ki ga na papeževu pobudo že deset let praznujemo 1. januarja, je: „Če želiš mir, brani življenje!“ Podpredsednik papeške komisije *Pravičnost in mir* nadškof

Gantin je na tiskovni konferenci pojasnil to načelo.

Povedal je, da moramo življenje braniti predvsem v treh smereh: v zavračevanju vojne, splava in lakote. Pri tem je posebej opozoril na taborišča jetnikov, (teh je predvsem v „socialističnih deželah“ mnogo), zlorabe pri rojstvu, protispočetna sredstva, smrt iz usmilje-

nja in vse oblike zapostavljanja življenja.

Življenje je treba braniti pred vsem, kar ga napada, zmanjšuje ali sramoti. Kot primer je navedel številne politične pritiske, od psiholoških do fizičnih. Zlasti je opozoril na psihiatrične „bolnice“. V te pošiljajo posebno v Rusiji politične nasprotnike.

Vsaka učiteljica, ki vodi malčke k prvim virom znanja in resnice, jih s tem že pripravlja name, ki sem vsa resnica.

Vsaka gospodinja, ki čisti prah in razporeja stole, prtičke in posodje, vzgaja svoje otroke, da bodo dovzetni za okusno, lepo in vzvišeno. S tem v njih odpira žejo in praznino, ki jo bom naposled lahko izpolnil le jaz, ki sem vsa lepota.

Vsak gospodar, ki ureja svoje gospodarstvo temeljito, razumno in načrtno, vzgaja svojo družino in tudi vso svojo vas, da bodo lažje sprejeli mene, ki

sem zakon in volja in umnost Očetova...

Včasih ne moreš razumeti, kako da so nekateri ljudje tako grobi, tako nedostopni za vsako pametno besedo, kaj šele za pogovor o veri, o duhovnih rečeh.

Ko bi poznal njih pomanjkljivo vzgojo, jih ne bi obsojal. Milost ne uničuje narave. Nasprotno, predpostavlja jo. Če niso v človeku naravne možnosti primerno razvite, tudi milost ne bo dosegla vsega, kar bi rada.

Kdorkoli dviga človeštvo, dela zame.

Kdor orje in sadi, vodi buldo-

žer in dela s stružnico, kroji in šiva, vzgaja in prireja in organizira, je že v moji službi.

Če le izpolnjuje en pogoj: da ima mene pred očmi. Vsaj megleno, vsaj polzavestno. Da ne misli nase, ampak na Ljubezen.

Seveda bo izkoristil posebno priložnosti, ki se mu ponujajo. Vedno bo imel pripravljeno lepo besedo in primerno dejanje, s katerim bo svojega bližnjega napotil k meni.

Toda njegov apostolat ne bo čakal takih redkih trenutkov.

Pri vsej svoji zaposlenosti imej mene pred očmi, pa boš apostol — neprekinjeno.

smeh od doma (s stisnjenimi zobmi!)

KUPILA SEM EGIPTOVSKI
KROMPIR, PA BI GA RADA PO-
SADILA. KAKO, MISLITE, BO
USPEVAL V NAŠI ZEMLJI?

● Uvoziti bi bilo treba še kak-
šen arabski gnoj.

„Ne mečite mi polen pod no-
gel!“ je rekel direktor podreje-
nim, „Poškodovali boste kar-
serijo novega mercedesa.“

KATERI GOSPODARSKI UKREP
JE DOSLEJ NAPRAVIL NA VAS
NAJMOČNEJŠI VTIS?

● Podražitev, ki se mi je sko-
zi žep vtisnila na samoupravna
jetra.

● Zategovanje stabilizacijske-
ga pasu od spodaj navzgor.

Direktor delavcu: „Danes sicer
ni moj dan za sprejemanje pod-
kupnin, pa bom le naredil izje-
mo.“

DIREKTOR DELAVCEM: „FANT-
JE MOJI PRIDNI, SEDAJ GRE-
STE PA VI TRIJE V NAŠ SIN-
DIKALNI DOMEK NA MORJU
IN GA BOSTE LEPO PREBELI-
LI.“

iz slovenskih listov

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov ki izhajajo doma in in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemelje-
nost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo.

NAŠ TEDNIK

2000 KOROŠKIH SLOVENCEV NA PROTESTNEM ZBOROVANJU

„Člen 7 — naša pravica“ in „Ne damo se preštovati“. Ti dve izjavi sta viseli na mogočnem transparentu na Šoštarjevi gostilni v Globasnici, kjer je bila v nedeljo, 26. septembra, protestna manifestacija koroških Slovencev proti ugotavljanju manjšine. Dva tisoč ljudi se je odzvalo vabilu obeh osrednjih organizacij. Ob vseh vhodih k prireditvenemu prostoru so mladi koroški Slovenci prodajali značke, na katerih je bilo prav tako zapisano geslo, da se ne pustimo preštovati.

Prvi glavni govornik je bil predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev dr. Matevž Grilc. Prav tako, kot pozneje predsednik Zveze slovenskih organizacij na Koroškem dr. Franci Zwitter, je poudaril, da so koroški Slovenci za ustvarjalno in koristno rešitev, pogoj pa je seveda, da zvezna vlada opusti preštevanje, ki v državni pogodbi ni predvideno. Skrb manjšine je, da pride do svojih pravic v sporazumu z zvezno vlado na Dunaju.

Naš tednik, Celovec, 3. septembra 1976, str. 1.

POZIV K BOJKOTU PREŠTEVANJA

Tako bomo 14. novembra ugotavljanje bojkotirali:

Geslo: na dvojezičnem ozemlju NOBENEGA Slovenca, v ostali Avstriji CIM VEČ Slovencev!

Na dvojezičnem ozemlju na Koroškem pa so na izbiro tri možnosti:

1. Prerižajte rubriko „kroatisch“ ali „ungarisch“ ali si izmislite kakšen drug jezik! (Preštevanje s tem najbolj osmešimo.)
2. Volite neveljavno ali belo! (List lahko tudi strgate.)
3. Ostanite doma! (In si napravite lepo nedeljo!)

Naš tednik, Celovec, 7. oktobra 1976, str. 1.

Katoliki GLAS

„DRAGA 1976“ NA OPČINAH PRI TRSTU

Draga se je letos vršila prvič na Opčinah nad Trstom, v Finžgarjevem domu. Manjkal je tudi prvokrat njen ustanovitelj ter idejni pobudnik prof. Jože Peterlin, brez katerega si *Drage*, edinstvenega srečanja slovenskih izobražencev iz vseh delov sveta in izmenjave pogledov na sodobna vprašanja slovenstva, nobeno leto ni bilo mogoče zamišljati.

Letošnje srečanje lahko označimo za eno najbolj živahnih in družbeno kritičnih, kar je toliko pomembnejše, kolikor bolj se v zadnjih letih slovenski prostor idejno ter kulturno utesnjuje.

Sobotno predavanje je imelo naslov *Marksizem in svoboda*. Imel ga je Franček Križnik. Zanimiva ugotovitev je bila, da celó teoretiki marksizma nikjer ne zahtevajo za izhodišče družbene ureditve policijskih režimov vzhodnoevropskega tipa.

V nedeljo dopoldne je dr. Kazimir Humar iz Gorice spregovoril o *Dilemah svobodnega tiska*. (Poročevalec v komunističnem slovenskem dnevniku je napovedal *Dileme „sodobnega“ tiska*.) Osvežitev razmer iz časov v prvih letih po zadnji vojni je deloma privedla do kritičnih posegov, češ da si ta list lasti monopol nad resnico. Posegi so bili prepričljivo zavr-njeni. Glede prilaščanja monopola nad resnico je treba ugotoviti, da ta-kega monopola nima nihče. Je pa razlika med poročili, ki si prizadevajo biti stvarna, in onimi, ki so zavestno pomanjkljiva, predrugačena ali popačena.

Za nekatere je bilo kočljivo nedeljsko popoldansko predavanje o slo-venskih ustvarjalcih in mislecih *Ketteju, Cankarju in Kosovelu*. Predava- telj prof. Boris Pahor je dognano prikazal tiste strani iz njih življenja, ki se danes omalovažujejo ali ponarejajo v ideološke namene. Tako je dal zaslužen priznanje Ketteju, pesniku, ki je v bistvu veliko večji, kot ga uradno tolmačijo. Cankarja je prikazal kot vernega človeka in s tem zavrnil liberalne trditve Josipa Vidmarja iz Ljubljane, ki hoče slovenski javnosti Cankarja vsiljevati kot socialista-brezverca. O Kosovelu je pre- davatelj odkril mnogo stvari, ki so naši javnosti neznane. Med drugim pesnikovo kritično gledanje na pomanjkljivi čut odgovornosti za slovenski prostor v novopečeni slovenski prestolnici po prvi vojni. In to, da si je Kosovel že tistikrat zamišljal slovensko revijo v francoščini, ki naj bi iz- hajala v Ženevi. Kje smo danes v primeri s takim svetovnim pojmovanjem slovenstva?

Mnogi, ki so čakali, da bi iz predavanj izluščili za svoja poročila kaj protijugoslovanskega in dokazali svojo budnost, so imeli v obeh nedeljskih predavanjih priložnost za mnoga pretolmačenja. Sicer pa je bilo priča- kovati, da bodo skušala levičarska glasila že vnaprej *Drago* opečatiti že zato, ker je eno najbolj pomembnih slovenskih miselnih pristojnih mest zunaj njihovega kroga in vpliva.

Draga izpolnjuje danes v slovenskem prostoru in času občutno praz- nino. To vlogo in poslanstvo pa ji bodo priznali, kot zmeraj v podobnih primerih, šele prihodnji rodovi.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 9. septembra 1976, str. 3.

Ob sklepu letošnjih študijskih dni *Draga* 76 na Opčinah ima uprav- ljalni odbor *Društva slovenskih izobražencev* za primerno, da posebej ogovori slovensko javnost.

Letos je bilo prvič, da je morala *Draga* tvegati svoj študijski načrt in organizacijsko izpeljavo brez ustanovitelja prof. Jožeta Peterlina.

Bila je še druga težava: nenaklonjena orkestracija določenih občil, ki so skušala *Dragi* vnaprej politično vzeti dobro ime, češ da je prisilni davek slovenski emigrantski desnici, naperjeni proti obstoječi družbeni ureditvi v matični Sloveniji.

Dodati je treba še tretjo težavo, ki je bila v zvezi z organizacijsko preselitvijo *Drage* na Opčine.

O organizacijskem in študijskem uspehu *11. Drage*, o njeni sodob- nosti in vrednosti ne morejo soditi organizatorji. Toda množičnost obiska (največjega doslej v kroniki *Drage*), živahnost razpravljanja (s trideseto- rico razpravljavcev), visoko omikana raven ozračja, povzdignjena še z obiskom dveh očakov slovenske kulture, kiparja Goršeta in pisatelja Kobala, nam govorijo za to, da je predlagana celotnost snovi zadela v živec sedanjega slovenskega duhovnega trenutka.

Naj dodamo, da smo med nekaj stotinami udeležencev opazili tudi

Direktor inšpektorju: „Tale ra- čunalnik nadomešča deset lju- di... Prav tako nič ne dela...“

STARI OČE VNUČKU: „KAJ BI BIL PA TI RAD, JURČEK, KO BOŠ VELIK?“

VNUČEK: „NEUPRAVIČENO BO- GAT.“

„V Slovenskem Primorju zaradi nove zazidave že primanjkuje zemlje za obalno kmetijsivo?“
„Nič zato, v notranjosti Slovenije primanjkuje kmetov, pa se ‚zgli- ha‘.“

DIREKTOR DIREKTORJU KO SE PREBUDI ZA PISALNO MIZO V URADU: „GROZNO, SANJALO SE MI JE, DA SEM NEPOSRED- NI PROIZVAJALEC!“

Absolvent medicine pride k šefu bolnice iskat službo.

„Nič ne bo, dragi mladenič, saj veste, da bolnišnice absolventov medicine ne sprejmejo v slu- žbo.“

„Vem, a kako naj potem pridem do prakse?“

„Poizkusite tam, kjer tudi nosijo bele halje: pri frizerjih in mesar- jih!“

„TOZDIČ JE ŽE ZELEN, V BAZI JE RAZCVETEN,“
GOVORNIKI NAŠI VESELO POJO.

„JAZ PA POPRAŠAM VAS,
PRAŠAM VAS KAR NA GLAS:
AL' BO ŽE KMALU STABILIZACIJA TU?“

„STABILIZACIJA PRIŠLA BO,
KO TEBE NA SVET' NE BO,
TAKRAT BO V TOZDIH
POSEBNO LEPO!“

„Ali veš, da so z brezplačnim šolanjem nekateri občani zelo zadovoljni?“

„Kateri?“

„Tisti, ki nimajo več šoloobveznih otrok ali jih pa sploh nimajo.“

DIREKTOR DELAVCU: „ZAKAJ HOČEŠ ZAKON O ZDRUŽENEM DELU? TI BOM ŽE JAZ POVEDAL, KAJ JE DOBRO ZATE!“

Sosed sosedu na sestanku: „Ta pa že ves dan govori, kako je treba več delati in manj govoriti!“

„VIŠINA VAŠEGA DOHODKA NAJ BO TAJNOST! NE PRIPOVEDUJTE OKOLI, KOLIKO ZASLUŽITE!“

„BREZ SKRBI, TOVARIŠ KADROVSKI! SAJ JE MENE TUDI SRAMI!“

Lani smo DOKONČNO pregnali prekupčevalce, za naslednje leto pa načrtujemo spet podobno akcijo.

Po Pavlihu

razumnike iz SR Slovenije, in to v nič manjšem številu kakor v prejšnjih letih.

Brez samoveljčja lahko torej beležimo kulturno dejanje, ki se je tako s svojimi vprašanji kakor s svojo odmevnostjo spet pomembno zapisalo v naše kulturno dogajanje.

Zaradi tega je tem manj odgovoren pristop, s katerim se je letošnje *Drage* lotil tržaški slovenski dnevnik (komunistični *Primorski dnevnik*, op. NL).

Opremiti z nalepkami *Drage* s tako stalinistično preproščino, in to v letu 1976, ko jemlje možnost več političnih strank celó Komunistična partija Italije kot izbiro, še več, v istih dneh, ko vabi predsednik RK SZDL Mitja Ribičič v bližnji Lipici h kritičnosti celó matične kulturnike, se nam zdi odgovarjati temu opremljanju nalepk pod častjo.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 16. septembra 1976, str. 2.

Rojenice v Ljubljani so prisodile *Dragi* smrt. Ker pa ta kljub njihovi obsodbi ni umrla, so ji ljubljanske rojenice prisodile, da mora biti „belogardistična, antikomunistična in antijugoslovanska“.

Že precej pred rojstvom *Drage* 76 je v imenu ljubljanskih rojenic dekretiral njeno usodo časnikar Boris Kutin v *Delu* dne 13. avgusta 1976 v članku Izmerjena je nebeška stran. Boris Kutin brne norce iz *Drage* in zaključí: „Ti (namreč Josip Vidmar, Bratko Kreft, Ciril Zlobec) so že izmerili njeno, namreč *Dragino*, nebeško stran, ki v svoji humanosti brez meja pelje tudi k poti sprave z belogardizmom...“

Ljubljanske rojenice so tako usodile in *Primorski dnevnik* ni smel drugače, kot da je potrdil to usodo. Zato smo v njegovih poročilih o *Dragi* brali o antikomunistični in antijugoslovanski *Dragi*.

Huda je takšna tlaka, ko moraš v demokratični državi (Italiji, op. NL) pisati, kot ukazuje „gospodarjev glas“. Glasilo italijanske partije je le bolj demokratično, ko na račun češkoslovaških komunistov piše: „Glede sovjetskega posega v Pragi kot glede katere koli druge zadeve imamo pravico in dolžnost, da povemo svoje mnenje o dejstvih in dogodkih v kateri koli deželi...“ (*L'Unità*, 2. sept.)

Ali nimajo svobodni italijanski državljani v *Dragi* prav tako pravice in dolžnosti, da povedo svoje mnenje o dejstvih in dogodkih v kateri koli deželi, ne da bili zaradi tega „belogardisti in Antijugoslovani“? Sicer je pa ta burka že zelo stara.

Tudi Ivanu Cankarju so očitali, da ne ljubi domovine. Niso ga zaprli, ker na njegovo srečo takrat v Ljubljani še ni bilo OZNE.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 16. septembra 1976, str. 2.

V ROMUNJI VERSKA SVOBODA SAMO NA PAPIRJU

V Romuniji si upajo samo prepričani katoličani pošiljati otroke k verouku, ki ga poučujejo v popoldanskih urah, po končanem šolskem pouku, ali v cerkvi ali v župnikovi sobi. K verouku prihaja 20—30% otrok. Ni dovoljeno obiskovati verouka otrokom državnih uslužbencev ali članov komunistične partije.

Pri pouku duhovnik ne sme uporabljati ne fotografij ne diapozitivov, niti table, da bi nanjo kaj napisal. Vse mora biti ustno in otroci si ne smejo ničesar zapisati. Duhovniku tudi ni dovoljeno vprašati otrok, ali so njegovo razlago razumeli. Še manj sme duhovnik vabiti otroke k pouku za prvo obhajilo in birmo.

Katoliška Cerkev v Romuniji je brez svojih časopisov in tudi ne sme izdajati knjig. Edina dovoljena publikacija je stenski bogoslužni koledar, ki mora v predhodno cenzuro oblasti in ima zelo omejeno naklado.

Duhovščina je v glavnem stara nad 50 let. Tisti, ki delujejo v dušnem pastirstvu, prejemajo malenkostno državno podporo, ni jim pa dovoljeno prejemati mašnih intencij in darilnih paketov iz tujine. Nimajo pravice do pokojnine, niti da bi se, ko obnemorejo, zatekli v kak dom počitka za ostarele in betežne osebe. Za imenovanje župnika je potreben pristanek državne oblasti. Vsi cerkveni redovi so bili razpuščeni. Oblasti skrbno pazijo, da se ne bi bivši redovniki in redovnice zbirali v majhnih skupnostih.

Vsak državljan, ki se je srečal s kakim tujcem in imel razgovor z njim, mora to v 24 urah pisмено javiti policiji in tudi sporočiti vsebino razgovora. Ta predpis se izvaja zelo strogo, še posebno, če gre za duhovnike. Tujci ne smejo stanovati pri zasebnikih. Kazen za prestopke tega predpisa je zelo huda: do 10.000 lejev, kar pomeni petmesečno plačo.

Grško-katoliška Cerkev je bila nasilno vključena v romunsko pravoslavno Cerkev, živi pa tajno naprej. Lažje diha katoliška Cerkev, kolikor so njeni člani pripadniki nemške in madžarske manjšine v Romuniji, ker jo imajo oblasti za Cerkev manjšin. Romunski verniki, ki se priznavajo k rimsko-katoliški Cerkvi, pa doživljajo zapostavljanje vseh vrst. Kljub vsemu lahko rečemo, da katoliška Cerkev v Romuniji ni v kakšnih poslednjih zdihljajih, ampak se krepko upira pritisku ateistične države in si pridobiva simpatije tudi med mladim rodod.

Katoliški glas, Gorica-Trst, 16. septembra 1976, str. 2.

družina

„DRUŽINA“ izhaja dvakrat na mesec. Izvaja 50 par. letna naročnina 12 Ndin. in inosematve

RES DUHOVNI KREMPLJI CERKVE?

Člankar Željko Kozinc piše (v članku Moloh iz zemlje, *Delo*, 11. sept. 1976, str. 25) o tragediji v Sevesu (Italija). Vseskozi razmišlja kritično in pravično, dokler se „ne spozabi“ in ne napiše naslednjih vrstic: „Danes pa oblasti (italijanske) ne znajo premagati duhovnih krempljev cerkve, ki se v imenu svojih dogem upira splavu in se v imenu boga poteguje za vsakega še nerojenega otroka, čeprav ga bo potem — kakršnega koli že — prepustila staršem.“

Najprej dve slovnični zadevi, potem pa še ena vsebinska.

1. Ne bi se spotikal nad „malenkostjo“, da se je nekemu Cerkev zapisala z malo začetnico. Toda ta napaka se redno ponavlja. Kadar se napiše cerkev z malo začetnico, potem vsak pomisli na stavbo, ki ji pravimo cerkev. Cerkev z veliko začetnico pa pomeni skupnost krščanih, posebej kadar se zraven ne napiše katoliška, pravoslavna ali kaka druga Cerkev. To je uzakonjeno tudi v *Slovarju slovenskega knjižnega jezika*, Ljubljana 1970, str. 245.

2. Podobna napaka se kar redno ponavlja ob osebnem imenu Bog. In Željko Kozinc jo je tudi ponovil. Če bi v *Slovarju slovenskega knjižnega jezika* pisalo, da naj tisti, ki v Boga verujejo, pišejo Bog z veliko začetnico, tisti, ki ne verujejo, pa z malo, potem bi razumel: avtor pač ni veren. Vendar v *Slovarju* piše, da je treba besedo Bog pisati z veliko začetnico, kadar gre za Boga v krščanstvu (omenjeni *Slovar*, str. 160). Cerkev v Italiji se menda sklicuje na krščanskega Boga.

3. Ne vem, kakšni bodo seveški otroci, ki jih matere zdaj nosijo v sebi in je nanje morda vplival hudi strup dioksin. Tega dokončno nihče ne ve, tudi Željko Kozinc ne. Iz izkustva pa poznam veliko nadvse srečnih staršev, ki se niso dali pregovoriti za splav, pa so potem imeli zdravega otroka.

kaj se je zgodilo zadnji čas doma?

(Nadašjevanje s 3. strani)

devizni priliv v letošnjih prvih sedmih mesecih povečal za okrog 11 odstotkov v primerjavi z istim časom lani. Jugoslavija lahko sprejme okrog milijon gostov dnevno. To jo uvršča med turistično razvite evropske države.

VEČ KOLON — Število osebnih avtomobilov, ki so se letos pripeljali čez našo mejo, se je v primerjavi s prvim poletjem lani povečalo za 13 odstotkov, avtobusov pa za 5 odstotkov. Največ avtomobilov je imelo italijansko oznako, sledijo vozila iz Zah. Nemčije, Avstrije, Francije, Madžarske, Grčije in Turčije.

VRAČANJE IZ TUJINE — Slovenski delavci, zaposleni v tujini, so se letos v večjem številu vrnili domov kot lani. V šestih mesecih se je z dela v tujini vrnilo 636 oseb, to je 5,5 odstotkov več kot lani. Konec junija je 400 prijavljenih še čakalo na delo. Več kot polovica povratnikov je prišlo iz Zahodne Nemčije, nekaj manj iz Avstrije. Od vseh prispelih domov je bilo 232 žensk. Na delo v tujino je odšlo 34 ljudi, od tega eden v Nemčijo, ostali v Avstrijo.

*

AJDOVSKI GRADEC — Na Ajdovskem gradcu so arheologi odkrili ostaline starokrščanske cerkve. Cdkopali so tudi dve tlorisno zelo preprosti stanovanjski stavbi. Najdbe dokazujejo, da so bili delovni prostori, hlevi, šrambe in druga gospodarska poslopja leseni. Čas trdnjave in bazilike se ujema z umikom rimskih vojaških enot z donavske meje leta 395 po Kr. Razvaline pričajo, da so v teh zgradbah bivali do okrog leta 580.

BELTINCI — V avgustu je bil v Beltincih šesti mednarodni folklorni festival. Poživil je nekatere prvine v naših ljudskih plesih in letos tudi v naši narodni pesmi. Čeprav je imel folklorno obeležje, je bil to izrazito kulturni festival.

BOROVNICA — Od trinajstih potnikov in štirih železničarjev, ki so v jutru 20. septembra umrli v hudi železniški nesreči pri Preserju, je bilo kar enajst borovniških župljanov. Poleg predstavnikov posameznih delovnih skupnosti in šol, ki so jim žrtve nesreče pripadale, se je poslovil v imenu Cerkve in vernega občestva ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič.

GORNJA RADGONA — Na Tratah so odprli nov otroški vrtec. V njem je prostora za 156 otrok. Gradnja vrtca je veljala enajst milijonov dinarjev. V bližnji bodočnosti bodo začeli graditi na Tratah stanovanjske bloke in vrstne hišice. V načrtih je tudi pokriti bazen.

IZOLA — Tradicionalnega ribiškega praznika v septembru se je udeležilo v Izoli preko trideset tisoč ljudi. Ulov rib vseh 22 ladij izolske tovarne „Delamaris“ je bil letos v prvih osmih mesecih res rekorden. Ribiči so nalovili 230 ton rib.

KOPER — Na Koprskem so imeli letos nadpovprečno grozdno letino. Na trgatvi, ki je trajala od 20. septembra do 20. oktobra, so natrgali 20 odstotkov več grozdja kot lani. Zlasti so bili zadovoljni s kakovostjo grozdja. Natrgali so zdravo grozdje z visokim odstotkom sladkorja. Obeta se jim torej dobro vino.

KRIŽEVCI — V Križevcih pri Ljutomeru so praznovali letos že 7. kmečki bal. Pred obiskovalci se je zvrstilo kar 21 skupin. Med njimi so bili klepači kos, bralje, vezači, zlagarji in mlatiči žita na žrmlje, kosci in grabljice, predice lanu, tkalci, vrvarji, krovci iz Logarovec, kolarji in seveda vinogradniki.

LENDAVA — Na dvojezični slovensko madžarski šoli v Lendavi je v letošnjem šolskem letu 983 učencev. Med njimi je 80 prvošolčkov.

Kaj pa v primeru, da bi bilo popolnoma gotovo, da se bodo rodili defektni otroci? Jih je dovoljeno pomoriti?

Namesto odgovora vprašanje: Kako naj branim življenje še nerojenih defektnih otrok pred ljudmi, ki mislijo, da je dovoljeno prekiniti življenje celo zdravih otrok? In takih ljudi med nami ni malo. Zato naj si odgovori vsak sam, po plemenitosti svojega srca. Odgovori naj si vsak sam, iz svojega občutka za svetost, nedotakljivost in veličino vsakega in „kakršnega koli“ človeškega življenja. Čim več ljudi bo dvignilo palec za življenje, tem bolj zdrava bo naša družba.

V zvezi s člankarjevo pripombo, da bo potem Cerkev te otroke pustila staršem, pa tole: kljub temu, da ni prvenstvena naloga Cerkve skrbeti za standard ljudi (to vključuje tudi načelo ločitve Cerkve od države), pozivam avtorja članka, da pove, katera narodna ali mednarodna organizacija je doslej naredila za defektne otroke več kot Cerkev. Ona je skrbela zanje že prej, preden so nastale posamezne državne socialne ustanove.

Bog daj, da bi tudi v „seveškem primeru“ vsi plemeniti ljudje — v Cerkvi in zunaj nje — dokazali svojo velikodušnost in se tako osvobodili ne „duhovnih krempljev“, ki jih Cerkev nima, ampak krempljev svojega egoizma.

Ivan Likar, Prem

Družina, Ljubljana, 26. septembra 1976, str. 7.

iz tujih listov

Z izrezki iz tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši.

KOROŠKO SO PRODALI SOVJETI ZA 50 MILIJONOV DOLARJEV

Jugoslovanski zgodovinar in Titov življenjepisec Vladimir Dedijer trdi, da je Sovjetska zveza odgovorna za to, da je morala 1945 južna Koroška, ki so jo bili zasedli Titovi partizani, vrniti Avstriji celovški in velikovski okraj, ki sta štetla tedaj 180.000 ljudi. Pri Dedijeru nosi ta dogodek naslov „Moskva razproda Koroške Slovence za dolarje“. Sovjetska zveza ni po Stalinovem sporu s Titom 1948 dejansko več podprla jugoslovanske zahteve po priključitvi južne Koroške.

Šele oktobra 1951 je tedanji predsednik jugoslovanskega parlamenta Moše Pijade izjavil, kar je tedaj sprejel mednarodni svet kot senzacijo, da se Jugoslavija umika od zahtev po delih Koroške in jih tudi v bodoče ne bo več ponavljala. Zasebno je Pijade, tako piše Dedijer 1970 v svoji knjigi *Stalinova izgovorjena bitka*, označil dogodke za kulisami takole:

„Pravica koroških Slovencev do samoodločitve je bila prodana za 50 milijonov dolarjev, potem ko so bili predtem zahodni partnerji pripravljani plačati svojemu vzhodnemu soudeležencu (Stalinu) nižjo ceno.“ Iz jugoslovanskih zgodovinskih knjig ni bil do danes črtan stavek, da so

velesile izrinile Jugoslavijo od deleža pri zmagovalskem plenu. 2. svetovne vojne — poleg od Trsta torej tudi od delov Koroške in Štajerske.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 30. septembra 1976.

KOMUNIZEM JE VERA

Kar je pri komunistih nespremenjeno in obstaja nad vsemi taktičnimi popuščanji kot trdno jedro, je njihovo pojmovanje komunistične ideologije kot zveličavne ideje. Ta ideologija nima nikdar namena, ustvariti sistem kritično urejene svobode, ne gre za svobodo izbire kraja svojega bivanja in nekaj vsakdanje človeške sreče — ampak za samo odrešenje.

Zato je kljub vsem nasprotnim zagotavljanjem misel, da bi se mogli komunisti kdaj podvreči demokratičnemu osvobojevalnemu procesu, varljiva. Kajti odrešenje ne more biti odvisno od odločitve večine. Misel o odrešenju tisti, ki pusti o njej glasovati, izda. Razlika je bistvena. Komunisti, ki bi sprejeli to, da so na volitvah izgubili oblast, ne bi bili več komunisti, ampak skoraj že socialni demokrati.

Zato ne more biti sprave med komunizmom in demokracijo. Ta stavek sledi iz bistva stvari same, ne pa iz prepričanja nasprotnikov. Gotovo ni mogoče ločiti od človeka nagnjenje, da išče bolj človeški svet, pa čeprav le v mislih. Vprašanje je, kako je možno to, da je komunistična ideja po tako številnih zgodovinskih polomijah vendar še sposobna, da jo znatno število ljudi še vedno jemlje kot neko možnost.

Preteklost kaže, kako je v politiki slej ko prej močno nadčutno hrepenenje po daljavih. „Človeka bomo spremenili,“ je bilo eno od gesel, s katerim so komunisti v svojih optimističnih dvajsetih letih oklicali pričakovanja novega, bolj razumskega človeškega tipa. K njihovim velikim porazom je treba prišteti tudi to izjalovitev: spremembe ni bilo, človek je ostal, kakršen je bil.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 18. septembra 1976.

BOJ PROTI VPLIVU CERKVE NA POLJSKEM

Pred kratkim je dal vodja državnega urada za bogočastje Kakol pri nekem predavanju članom tamkajšnje KP navodila za boj proti vplivu Cerkve na Poljskem.

„Sram me je,“ je dejal minister, „če me komunisti iz drugih držav sprašujejo, zakaj hodi še toliko Poljakov v cerkev. Sram me je, če mi tuji gostje čestitajo k širjenju vere v naši deželi.“

Ureditev odnosov med Cerkvijo in državo ne pomeni po ministrovem prepričanju kapitulacije. „Cerkvi ne bomo na noben način popuščali. Zgolj znotraj svetišča ima pravico do bogočastja. Izjema so telovske procesije.“

Najboljše sredstvo za zmago nad Cerkvijo pa daje po mnenju Kakola „udobno življenje“. „S potrošniško družbo bomo dosegli podobne razmere kot na Zahodu, da bomo tako pospešili propadanje Cerkve.“

Minister je dal potem svojim poslušalcem vrsto praktičnih navodil. „Naše sredstvo v boju proti Cerkvi so proste sobote in razdrobitev počitniškega časa, kajti to hromi liturgični koledar, pa tudi verske praznike, ki jih po družinah obhajajo. Uvedba sobotne šole z zbiranjem otrok je prav tako koristno za naše cilje. Če že ne moremo Cerkve uničiti, ji moramo vsaj preprečiti, da bi nam škodila.“

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Frankfurt, 21. avgusta 1976.

92 učencev je na podružničnih šolah v Dolini, Gaberju in Petišovcih. Učencev madžarske narodnosti je 55 odstotkov. Prav toliko odstotkov je tudi učiteljev madžarske narodnosti.

LJUBLJANA — V Ljubljani je trenutno 1137 brezposelnih. Skoraj polovica brezposelnih je priučenih delavcev, četrtnina jih ima poklicno šolo; 11 odstotkov jih ima visoko ali višjo izobrazbo.

LESKOVEC PRI KRŠKEM — Več kot tisoč občanov se je konec septembra zbralo ob odprtju nove šole v Leskovcu. Okrog 600 šolarjev je tako dobilo nadvse sodobno in praktično poslopje s 24 učilnicami. Ob šoli bodo kmalu dogradili igrišča, bazen in športno dvorano.

LJUBLJANA — Med najstarejše ljubljanske gostilne gotovo sodi mnogim znana „Šestica“. Zaradi betonskih novogradenj pa so ji štete zadnje ure. Letos mineva dvesto let, odkar je nekdanja krčma, kasneje restavracija in sedaj gostišče lačnim in žejnim na široko odprla svoja vrata. Ob nekdanji Dunajski cesti je bila pod slamnato streho zatočišče slovitega postiljona (poštarja). Tu je menjal konje in sebi in popotnikom privoščil štefan ali dva. Pa še posteljo povrhu.

LJUBLJANA — V začetku oktobra so odprli na ljubljanskem Gospodarskem razstavišču 23. mednarodni sejem elektronike. Na njem je razstavljal 124 domačih in 285 tujih razstavljalcev iz 21 držav. Sejem je delal vtis, da se domača elektronska industrija ne naslanja več tako močno na tuje licence in da iz domačih tovarn prihaja vse več vrhunskih elektronskih proizvodov.

LJUBLJANA — Ljubljana je dobila novo šolo. Odprli so jo v Štepanjskem naselju. Nova šola ima 24 učilnic, 2 telovadnici in 2 knjižnici, kuhinjo, jedilnico ter razdeljevalnico hrane. Šolo bo v dveh izmenah obiskovalo 900 učencev. Veljala je 42 milijonov din.

LJUBLJANA — Nekaj števil o glavnem mestu Slovenije: Ljubljana ima

900 trgovin, 400 gostiln s 40 tisoč sedeži, 10 muzejev in galerij, 5 stalnih gledališč, univerzo z 20 tisoč študenti, nad 1000 zdravnikov in 4253 postelj v bolnišnicah; 80 tisoč Ljubljančanov ima avtomobil. Vseh prebivalcev pa šteje današnja Ljubljana 288 tisoč. Leta 2000 predvidevajo načrtovalci, da jih bo pol milijona. Vsako leto je v Ljubljani po 5000 ljudi več. V Ljubljani je toliko ljudi starih nad 60 let, kolikor je mladih do 27 leta.

LJUBNO OB SAVINJI — V Ljubnem so odkrili spomenik splavarjem ali „flosarjem“. Splavarstvo nedvomno zasluži spomenik. Večina prebivalcev iz gornje Savinjske doline se je s flosarstvom preživljala. Spomenik je izklesal znani ljudski umetnik Peter Jovanovič iz Škofje Loke.

LOGARSKA DOLINA — Po 16 letih so končno asfaltirali cesto v Logarsko dolino. Cesta od Št. Ruperta pa do slapa Rinke je dolga 60 km.

MARIBOR — V Mariboru dokončujejo gradnjo pedagoške akademije. Sprejela bo 1500 študentov. Akademija ima številne kabinete, 23 predavalnic, 37 seminarjskih sob, veliko knjižnico in dva ateljeja. Osrednji prostor je amfiteater s 600 sedeži. Stroški gradnje ob pričetku so bili predvideni na 105 milijonov dinarjev.

MARIBOR — V Mariboru so ustanovili pri Sv. Križu novo župnijo. Ob Betnavskem gozdu nastaja novo naselje. Vizoviško hišo so preuredili v kapelo. Že v preteklem letu je prihajalo k verouku 330 otrok. Nova župnija šteje 7000 prebivalcev in še nima župnijskih prostorov.

NOVA GORICA — Po dolgih letih čakanja je bila letos poleti ustanovljena župnija v Novi Gorici. V župnijo je vključen del kapelske, solkanske in kromberške župnije. Cerkev župnija še nima. Začasno bo župnijsko središče pokopališka cerkev Sv. Trojice.

ORMOŽ — Vino iz Ormoža „Klub Slovin“ je od naših vin dobilo naslov šampion '76. Ta sklep je pred svetovno razstavo vin v Ljubljani sprejela mednarodna komisija, ki je pregledala več kot 100 vzorcev vin iz 23 držav.

PIRAN — Letos že enajstič zapovrstjo prirejeni slikarski „Ex tempore“ v slikovitem Piranu je vzbudil izredno zanimanje med slikarji in obiskovalci te umetniške prireditve. Priglasilo se je kar 143 slikarjev iz Jugoslavije in Italije. Letos so se jim prvič pridružili tudi slikarji iz Anglije, Romunije in Zahodne Nemčije.

PRESERJE — 20. septembra sta pri železniški postaji Preserje trčila mednarodni brzi vlak, ki vozi na progi Carigrad-Pariz, in potniški vlak, ki vozi iz Sežane v Ljubljano. Umrlo je 18 ljudi, 43 je bilo težje oziroma lažje ranjenih. Do nesreče je prišlo zato, ker je brzi vlak vozil mimo zaprtega uvoznega signala postaje Preserje.

PTUJ — Ob občinskem prazniku v Ptujju je ptujski pokrajinski muzej odprl vinarsko zbirko. Vinarski predmeti so razstavljeni v bivši grajski žitnici v štirih dvoranah. Zbrani so bili po Slovenskih goricah, Halozah ter Dravskem in Ptujskem polju. Razstavljeno je orodje, ki so ga naši dedje uporabljali pri kopanju, vezanju, škropljenju in prešanju. Pozornost zbuja sod, ki sprejme vase 37 tisoč litrov vina.

RIBNICA — V začetku septembra so imeli v Ribnici svoj prvi „ribniški sejem“. Poslej se bo vsako leto vršil. Ribničani so prikazali nekdanjo izdelavo suhe robe. Obiskovalci so videli, kako pletejo domačini košare, cepijo vitre in kaj vse so počeli ribniški krošnjarji, zdomarji, obodarji, podnarji, pletarji, sitarji, rešetarji, lončarji, posodarji, sodarji, žličarji, in gajbarji. Že leta 1492 je dal cesar Friderik III. Ribčanom dovoljenje, da lahko trgujejo s suho robo. To pravico so Ribčani obdržali do današnjega dne.

SVETE VIŠARJE — Letošnje poletje je ta božja pot privabila veliko ljudi iz Furlanije, Koroške in Jugoslavije. Največ je Slovencev — tri četrt — zlasti iz Italije in Avstrije. Potres tudi Sv. Višarjam ni prizanesel. Razmajal je zvonik. Škodo so ocenili na 30 milijonov lir. Žičnica sedaj obratuje vsako uro. Božja služba je največkrat kar v treh jezikih. Župnijska cerkev v Trbižu je zaradi poškodbe po potresu zaprta.

ŠOŠTANJ — V Šoštanju so odprli nov zdravstveni dom. Veljal je 12,6 milijona dinarjev. V domu imajo dve splošni ambulanti, dežurno ambulanto, dispanzer za žene in otroke in tri zobozdravstvene ambulante. V hiši so tudi pripadajoči laboratoriji. Odprti nameravajo tudi ginekološko ambulanto.

ŠT. JURIJ PRI CELJU — Prve dneve septembra so praznovali 250-letnico cerkve sv. Jurija. Da krščanstvo sega v tem kraju že v pradavnost, potrjujejo izkopenine na Rifniku nad Št. Jurijem v zadnjih letih. Odkrili so tudi temelje starokrščanske bazilike iz šestega stoletja po Kr. Na Botričnici, nedaleč od Št. Jurija, je že v letu 700 po Kr. stala cerkev, posvečena sv. Janezu Krstniku.

VELENJE — Predstavniki Slovenske gospodarske zbornice in podjetja „Gorenje“ so podpisali s predstavniki grške firme „Huber Helas“ sporazum o proizvodnji gospodinjskih aparatov v Grčiji po licenci „Gorenje“. Leta 1981 naj bi vrednost proizvodnje teh aparatov dosegla vrednost 15 milijonov dolarjev.

VELIKE LAŠČE — Starodavna združniška cerkev pri Lužarjih je že dvajset let klicala po obnovi. Vojna vihra je razrušila to pokopališko in romarsko cerkev sv. Ožbalta. Že v dvanajstem stoletju je bila v znamenje Boga med ljudmi, v času turških vpadov pa velik obrambni tabor. Verni Lužarci so se spoprijeli s prenovitvenimi deli, ko so dobili ustreznega dovoljenja od oblasti in Spomeniškega varstva. Škof Lenič je v avgustu blagoslovil prenovljeno svetišče.

ne smejte se, če se vam ne zdi!

Zakonca.

„Sita sem že tvojega večnega godrnjanja! Če mi imaš kaj povedati, molči, pa te bom poslušala!“

o

Po končani masaži je maser udaril pacienta krepko po hrbtu.

„Ali spada to k masaži?“ je vprašal pacient.

„Ne, a zvonec je pokvarjen. Na ta način dam svojemu kolegu znak, naj mi pošlje naslednjega pacienta.“

o

Tone je na dušek spil tri šilca žganja.

„Nekam kislo se držiš,“ ga je ogovoril znanec.

„Z ženo sem se skregal in prišel sem zadevo poplaknit. Sedaj pa ravno premišljuje, koliko me pravzaprav moja žena stane.“

o

„Moja hčerka mi je vsak dan bolj podobna,“ toži prijateljica prijateljici.

„Pa ni mogoče tega nikakor popraviti?“

o

„In zakaj se hočete ločiti od svojega moža?“

„Ker sem se naveličala biti vedno sama.“

o

Peter noče juhe. Pa reče mami: „Mama, ta juha je tako dobra, da jo dam vso tebi.“

o

SERAFINČEK

„Ne jemlji si stvari preveč k srcu, Blaž! Slabe ocene boš že popravil.“

„Saj sem jih že poskušal, pa so napisane s kemičnim svinčnikom.“

o

Pri telefonu.

„Seveda se lahko z mojo hčerko poročite! Kdo pa je pri aparatu?“

o

On in ona odhajata iz kina.

Ona: „Škoda, da nimam štirinajst let!“

On: „Zakaj?“

Ona: „Zato, da bi k temu filmu ne smela.“

o

„Zakaj je pijača ženskega spola?“

„Ker marsikomu zmeša glavo.“

o

Mihcu je šlo na živce dedkovo smrčanje na kavču. Začel je vrteti gumb na dedkovem suknjiču.

„Kaj pa počneš?“ ga vpraša babica.

„Iščem drugo postajo.“

o

„Janez, kolikokrat si že rekel, da ne boš več pil!“

„Že mogoče, ampak trezen gotovo nikoli!“

o

„Nimam sreče pri moških. Vsako pot, ko se hočem poročiti iz ljubezni, ugotovim, da je tisti brez denarja.“

o

Škot pride v restavracijo. Natakar začne naštevati: „Imamo telečjo pečenko s solato, svinjsko pečenko z zeljem, kurjo obaro z rižem...“

Škot nekaj časa premišljuje, nato pa reče: „Prinesite mi, prosim, kozarec vode, da si slino poplaknem! Jedel bom pa doma.“

o

Otroci se pogovarjajo.

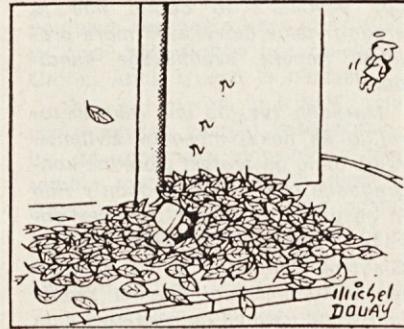
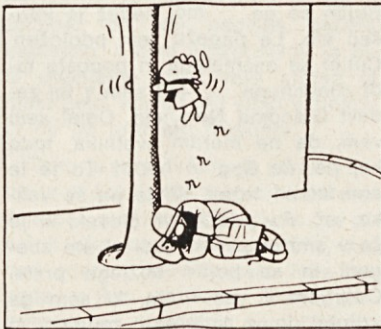
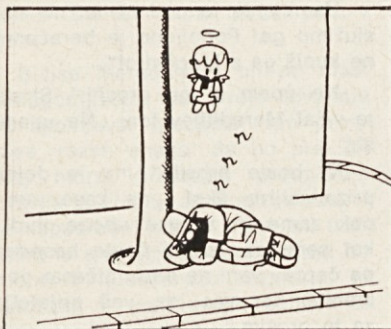
Prvi: „Moja mama ima lase črne kot oglje!“

Drugi: „Moja mama ima pa lase vsak teden drugačne barve!“

Treji: „Moja si jih pa lahko sleče!“

o

„Moja žena je nemogoča. Sploh ne zna molčati, kadar govori z menoj.“

Hudičev advokat

MORRIS WEST —
JOŽE ŠKERBEC

Angleški duhovnik monsinjor Blaise Meredith je zaposlen pri Obredni kongregaciji v Rimu kot „hudičev advokat“: to čudno ime je uradni naslov človeka, ki mora preiskati napake svetniškega kandidata.

Meredith zve, da ima raka in torej le še nekaj mesecev življenja. Kljub temu ga prefekt Obredne kongregacije pokliče iz Londona v Rim in ga prosi, da bi kot „hudičev advokat“ preiskal življenje nekega Giacoma Neroneja, ki so ga Italijanski komunistični gverilci zadnje leto vojne ustrelili na skrajnem jugu

Italije, v Gemelli dei Monti. V življenju Neroneja sicer ni bilo vse čisto, a ljudje so ga začeli takoj po smrti častiti kot svetnika.

Meredith je odpotoval v Kalabrijo. V Valente je bil gost tamkajšnjega škofa Avrelija, silno praktičnega in dobrega človeka.

O Neroneju je zvedel, da je imel najbrž izmišljeno ime, da je bil 30 do 35 let star in da ni nihče vedel, odkod je. V Gemelli dei Monti je prišel ranjen in bolan za malarijo. Mlada vdova Nina Sanduzzi ga je sprejela k sebi. Zapustil jo je nosečo in si zgradil hišo v bližnji dolini. Tam je potem živel v molitvi in pomaganju najbolj potrebnim. Ko so prišli v kraj Nemci, se je z njimi pogajal v prid domačinom. To so mu gverilci očitali kot kolaboracionizem in ga zato ustrelili.

Meredith je povedal škofu Avreliju, da je v spisih o Neroneju našel štiri čudeže na njegovo priprošnjo, ki bi jih utegnili Obredna kongregacija v Rimu sprejeti. Škof je Meredithu razlagal svoje težave:

„Veliko sem razmišljal zadnje dni, Meredith. Tudi molil sem. Vi ste vstopili v moje življenje v trenutku krize. Škof svete Cerkve sem, vendar sem v nasprotju z marsičem, kar govore ali počenja: moji tovariši v Rimu, ne v zadevah vere, ampak glede predpisov, politike, vedenja. Menim, da imam prav, a se tudi dobro zavedam, da je nevarno ubirati svojo pot: lahko se v ošabnosti spotaknem in porušim vse, kar sem nameraval storiti.

Vi ste imeli prav, ko ste mi dejali, da se bojim božjega prsta. Bojim se ga... moj sedež je vzvišen vrh. Le papežu sem podložen. Čutim se osamelega in pogosto tudi zbezanega... kot sem v tej zadevi Giacoma Neroneja. Dejal sem vam, da ne maram svetnika, toda kaj pa, če Bog to hoče? To je le ena izmed težav, jih je pa še veliko več. Pa pridete vi, človek, ki je že v smrtni senci. Tudi vi ste zbežani in se bojite božjega prsta. Odkrijem v vas brata, ki sem ga vzljubil in v katerega zaupam iz

vsega srca. Oba iščeva v tem trenutku znamenja... luč v temi, ki naju ogroža.“

„Jaz ponoči ne spim,“ je dejal Meredith. „Čutim, da mi življenje uha. Ko začutim bolečino, kričim a to ni molitev, ampak samo strah. Poklekнем in molim brevir ali rožni venec, toda besede so izvotlene, prazne: delajo le hrup v tišini. Tema je strahotna in čutim se hudo osamljenega. Ne vidim znamenj, le znamenja nasprotovanja. Skušam se razpoložiti za vero, upanje in ljubezen, toda moja volja je kot trst, ki ga majejo vetrovi obupa... Vesel sem, da vaše blagorodje molli zame.“

„Molim za oba,“ je dejal Avrelij. „In po molitvi sem prišel do sklepa: prositi morava Boga za znamenje.“

„Za kakšno znamenje?“

„Moliti morava oba tole molitev: Če je tvoja volja, o Bog, razodeti krepost tvojega služabnika Giacoma Neroneja, razodeni jo na telesu Blaisa Mereditha! Povrni mu zdravje in obvaruj ga še nekaj časa smrti, po Kristusu, našem Gospodu.“

„Ne!“ se je izvilo Meredithu kot krik. „Ne morem tega storiti, ne drzmem si.“

„Če ne napravite tega zavoljo vas samih, storite vsaj zavoljo mene!“

„Ne! Ne! Ne!“ Meredithov obup je bil pomilovanja vreden, toda škof je brutalno vztrajal.

„Zakaj ne? Ali zanikate vsemogočnost?“

„Verujem vanjo!“

„Pa v usmiljenje?“

„Tudi!“

„Toda ne za vas?“

„Ničesar nisem storil, da bi ga zaslužil.“

„Usmiljenje je podarjeno, ne zaslužimo ga! Podeljeno je beračem; ne kupiš ga s krepostjo!“

„Ne upam si ga prositi.“ Strah je višal Meredithov ton. „Ne upam si.“

„Vi boste prosili,“ mu je dejal prizanesljivo škof, „ne zase, ampak zame in za vse uboge ljudi, kot sem jaz. Izrekli boste besede, pa čeprav vam ne bodo ničesar pomenile, ker vas jaz, vaš prijatelj, za to prosim.“

„Pa če se ne posreči?“ Navsezadnje je Meredith le povzdignil svoj spačeni obraz.

„Če se ne posreči, bom ostal v najhujšem mraku, ne da bi vedel, ali sem zaupal predrzno ali pa premalo.“

„Nalagate mi nov križ.“

„Saj imate krepka ramena, prijatelj, bolj krepka, kot pa mislite. Nemara bi si lahko naprtili Kristusa in prebrodili reko.“

Toda Meredith je bil kot kamnit kip, ki je strmel v daljave. Čez nekaj časa ga je škof zapustil in odšel k delavcem, ki so škropili pomaranče.

Bil je trenutek, ki se ga je tako bal, ki ga pa nikdar ni dovolj razumel: trenutek, ko se trde posledice vere pokažejo v vsej doslednosti.

Za človeka, ki je bil rojen v Cerkvu, je posebna tolažba v trdni logiki vere. Njene trditve so lahko sprejemljive. Njena sklepanja se opirajo drugo na drugo, trdna kot opeke v čvrsto zgrajeni hiši. Njena disciplina je stroga, toda človek se v njenih mejah lahko prosto giblje kot v okviru dobro vzgajene družine. Njene obljube so pomirjajoče: če se nekdaj podvrže logiki in disciplini, hodi naravno po poti zveličanja. Zapleteno in strašljivo razmerje med Stvarnikom in stvarjo se spremeni v verski obrazec in v zakonik pravilnega obnašanja.

Za duhovnike, menihe in redovnice je logika bolj natančna, je pa tudi preskrbljenost za telo in dušo odgovarjajoče večja. Če se torej človek povsem preda Stvarnikovi volji, kot jo izraža Cerkev, lahko živi in umre brezskrbno v miru.

Blaise Meredith je bil po nravi prilagodljivec. Vse svoje življenje je spolnjeval predpise; vse predpise, razen enega: da bo prej ali slej moral prestopiti predpisana pravila in običaje in stopiti v osebni in neposredni odnos s svojimi bližnjimi in s svojim Bogom. Stopiti bo moral v ljubezensko razmerje. In ljubezen v vseh svojih obilkah in stopnjah je predaja.

Blaise Meredith se ni nikdar nikomur predal. Nikogar ni prosil za usluge, saj prositi za uslugo pomeni predati ponos in neodvisnost. Sedaj, pa naj se imenuje to dejanje kakor koli, se ni mogel odločiti, da bi prosil za uslugo Vsemogočnega, v katerega je veroval in s katerim je imel, v skladu z verovanjem, razmerje sina do očeta.

In to je bil vzrok za njegovo grozo. Če se mu bo vdal, bo ostal še naprej, kakršen je bil doslej: osamljen, jalov, brez prijateljev za vso večnost.

Škof Avrelij je pisal pisma v svoji hladni in resnobno urejeni pisarni. Čeprav mu je njegov položaj veleva pisanje, ni rad pisaril. Rodil se je kot poljedelec in je rajši opazoval, kako drevo raste, kot pa da bi o tem napisal razpravo. Vzgojili so ga za diplomacijo in se je zavedal, da, kar napišeš, ostane napisano. Veliko nesrečnikov je bilo obsojenih krive vere kratko in malo zato, ker so bili šibki v slovnici ali pa premalo razsodni.

Tako je torej, kadar je pisal uradno in s škofijskim žigom, upošteval navade: svojim duhovnikom je pisal kratka pa jasna sporočila, komaj odeta v srednjeveške lepe besede, v Rim pa dobro premišljeno dolgovestno pisanje in natančne oz-

Drevored v št. Vidu pri Ljubljani.

nake, v malce okrašenem slogu. Tisti, ki so ga dobro poznali, so se sami pri sebi nasmihtali njegovi prebrisanosti. Tisti, ki so ga pa le bolj malo poznali — celo ostroumni ljudje kot kardinal Marotta — so se navadno o njem motili. Imeli so ga za polizanega podeželana, ki je bil za svoje kmete kar primeren, ki bi pa postal v Rimu nadležen vohljač. Prav to je pa škof tudi hotel, da ga imajo v Rimu za takšnega. Veliko jih je namreč bilo, ki so bili nanagloma premeščeni v Rim, ravno ko so se začeli uveljavljati v svojih škofijah. Rim je imel pač to pravilo, da naj se njegovi funkcionarji le počasi vzpenjajo po lestvi. Škof je v svoji škofiji oblast, ki jo je treba upoštevati, v papeškem mestu ima pa kaj malo veljave.

Vendar so bila pisma tega popoldneva zasebne narave in škof jih je pisal bolj skrbno kot običajno. Grofici Anne Louise je napisal:

„Bolj, kot morem to izraziti, sem vam hvaležen zavoljo vaše ponudbe, da sprejmete monsinjorja Mereditha med njegovim bivanjem v Gemellu Minore za svojega gosta. Ljudje od Cerkve smo pogosto svoji čredi v breme in včasih kar v nadlogo, vendar upam, da vam bo

(Nadaljevanje na 34. strani)

slovinci po evropi

anglija

V cerkvi Sv. Marjete, Whitnash, Leamington Spa, sta se 14. septembra poročila Lojze Sajž in Stella Ward. Bilo srečno!

V Prestonu je bila pokopana Greta Zavratnik 30. septembra. Umrla je stara šele 50 let, dne 24. septembra. Po smrti svojega moža Franca, ki je umrl v avgustu, se kar ni mogla znajti. Naše sožalje vsem, ki žalujejo. Njej naj Bog nakloni večni mir!

O koncertu v Manchesteru, ki ga je priredil zbor iz Rochdale, kot tudi o praznovanju misijonske nedelje bomo mogli poročati šele v prihodnji številki.

5. oktobra je odšel v svoj novi misijon naš misijonar jezuit g.

Franco Zavratnik, ki je umrl v Prestonu.

France Pregelj. Bil je tu leto in pol; k nam je prišel iz Rodezije; sedaj se vrača v Sudan in sicer na jug, kjer prevzame višje semenišče kot profesor in rektor. Želimo mu veliko misijonskega veselja in uspehov in božjega blagoslova!

V Londonu je bil pokopan 7. oktobra na pokopališču Kensal Green Albert Epih iz Ljubljane. Star je bil 76 let. V domovini je večino življenja preživel na dvoru v Beogradu. Sorodnikom naše sožalje! Njemu naj Bog nakloni večni mir in pokoj!

V Rochdale so dali Palskyjevi blagosloviti svoj novi dom. Želimo, da bi v njem preživel še mnogo let srečni in zdravi.

avstrija

GORNJA AVSTRIJA

LINZ. — Proščenja pri Žalostni Materi božji na Pöstlingbergu smo se 19. septembra udeležili tudi linški Slovenci. Slavnostno pridigo je imel „Speckpater“ Werenfried van Straaten, ki nas je svaril pred življenjskim materializmom, ki se kaže v današnji potrošniški družbi. Božjepotna cerkev je bila do zadnjega kotička polna in velika množica je morala le zunaj po zvočnikih poslušati pridigo in bogoslužje. Naše narodne noše so dobile častni prostor v prezbiteriju.

Nedeljo kasneje, 26. septembra, so po odloku avstrijske škofovske konference po vsej Avstriji praznovali *izseljenski dan*. V Linzu smo se zbrali ob škofu dr. Zaunerju h koncelebrirani maši v cerkvi sv. Mihaela na Bindermichlu. Poleg stalnih evropskih narodnosti so bili prvokrat zastopani tudi begunci iz Kambodže, indijski izgnanci iz Ugande in pa Filipinke v narod-

Dober mesec za možem Francem je umrla njegova žena Greta Zavratnik v Prestonu.

nih nošah. Slovenska skupina je pela „Gospod, usmili se“ in darovanjsko pesem. Tudi drugo berilo in ena od prošenj vernikov je bila v slovenskem jeziku. Devet rojakov je prišlo v narodnih nošah.

Prvo nedeljo v novembru bomo v našem klubu imeli „martinovane“, na katerega ste vsi rojaki prsrčno vabljeni ne le s svojo navzočnostjo, temveč tudi s pripravljenostjo pomagati, da bo prireditev uspeša.

SALZBURŠKA

HALLEIN. — V Ruslovi družini v Halleinu so 29. avgusta *dobili narščaj*. Oče Franc in Mati Heda sta doma iz okolice Rogaške Slatine. Želimo, da bi jima bilo dete vedno v veselje.

V naši halleinski skupini je sedaj kar lepo. Da bi vedno tako „skupaj držali“ in tudi v bodoče prihajali ne le iz Halleina, temveč tudi iz Wiestala in iz St. Margarethen!

PREDARLSKA

DORNBIERN. — Po navadi se spominjamo le rojstev, porok, smrti i. t. d. in tudi ljudi, ki gredo v pokoj.

Sem že pet let v Predarlski in ugovavljam, da pri nas ni te navade, zato naj bo enkrat izjema.

Iz naše slovenske skupnosti je odšel 1. oktobra v zasluženi pokoj g. Martin Šinko. Po narodnosti je bil sicer Hrvat, doma iz vasi Hlapičina v Medjimurju. Ni pa minila slovenska maša, da se je jubilat ne bi udeležil. Tako se je udeleževal tudi vseh slovenskih prireditvev, romanj in izletov. Zato smo ga lahko prištevali med Slovence, saj je tudi doma tako rekoč blizu Prekmurja.

Ob tej priliki mu v imenu cele slovenske skupnosti v Dornbirnu želimo, naj mu ljubi Bog da zdrave, da bi v božjem miru in blagoslovu užival zasluženi pokoj še mnogo let s svojo zakonsko družico, katera ga je zvesto čakala dolgih deset let.

A. J.

KOROŠKA

SPITTAL ob DRAVI. — Mestna občina v Spittalu je po naročilu ministrstva za notranje zadeve sporočila, da mora biti stanovanje, kjer

Narodne noše s škofom dr. Zauerjem v Linzu ob izseljenskem dnevu.

Ob 85-letnem rojstnem dnevu g. Ljudmile Rajšek so se zbrali naši rojaki v Slovenskem klubu v Linzu, da ji čestitajo.

je bil 16 let sedež Slovenske katoliške misije, do konca avgusta izpraznjeno. Duhovnik, ki začasno upravlja misijo, je prosil vernike, da bi stanovanje do določenega roka izpraznili, čeprav je to zvezano z velikimi težavami, saj nimamo kam iti s sobnim pohištvom ter kuhinjsko opremo. Kajti v zameno ponujena garsoniera je v tako obupnem stanju, da so se ljudje uprli in znova prosili Visokega komisarja, da naj doseže preklic preselitve. Tudi spittalski župnik g. Tschurtschenthaler se je z vso vneemo zavzel za stvar in pisal na razna predstavništva, za kar so mu Slovenci v Spittalu res hvaležni.

Škoda, da nismo pred volitvami,

potem bi tukajšnji občinski možje imeli več smisla za naše zadeve, saj so voljeni tudi s slovenskimi glasovi, ki jih v Spittalu ni tako malo. Izgleda pa, da nas bodo vrgli ven; potem pa naj računajo s tem, da jim bodo ljudje plačali račun pri prvih volitvah!

Novi salezijanski inšpektor je na prošnjo predsednika slov. škofovske komisije za izseljence, škofa dr. Leniča obljubil, da bodo salezijanci še naprej prihajali iz Celovca maševat v Spittal, dokler se ne uredi zadeva s stanovanjem in s stalnim duhovnikom.

Martin Šinko iz Dornbirna.

belgija

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

Med slovensko službo božjo v Charleroi, v nedeljo 26. septembra 1976, je bila *krščena* mala Romy, druga hčerka v družini Zaletelj-Jerlah iz Marcinelle, ki se je rodila 14. maja letos v Charleroi. Iz domovine je prišla na to družinsko slavje tudi ga. Julka Jerlah, stara mati, in stric g. Janez Struna iz Essna (Nemčija). Mladi družini želimo še v naprej sreče in zadovoljstva!

V nedeljo, 3. oktobra 1976, je praznoval *80-letnico* življenja v krogu svoje družine g. Franc Fabčič iz Jumet, ki je zagledal luč sveta 3. 10. 1896 v sončni Vipavi v Sloveniji. Med številnimi darili, ki jih je slavjenec sprejel, je bil tudi dar našega izseljenskega duhovnika g. Kazimira Gaberca: velika slika v barvah sv. Frančiška Asiškega, slavjenčevega patrona, narisana na podlagi risbe akademskega slikarja Staneta Kregarja. Vsi mu želimo iz vsega srca še v naprej zdravja in zadovoljstva in mu ključemo: Bog vas živi še dolgo vrsto let!

V res lepem številu smo se rojaki in rojakinje iz zapadne Belgije udeležili 16. SLOVENSKEGA DNEVA v Eisden-u v soboto, 9. oktobra.

LIMBURG-LIEGE

XVI. SLOVENSKI DAN

Slovensko slavje, ki ga je v dneh 8. in 9. oktobra t. l. v Eisdenu organiziralo društvo „Slomšek“, je odlično uspelo. Otvoritve razstave „Slovenija in njena kultura“ se je udeležila večina osebnosti iz političnega in prosvetnega življenja v občini Maasmechelen. Goste je ob sprejemu pozdravil g. Jože Globevnik in kratko prikazal slovensko kulturo v njenem zgodovinskem okviru. V imenu krajevnih oblasti je stvarno in prijazno spregovoril krajevni odvetnik g. Smeets. Za organizacijo in izvedbo razstave se je najbolj trudila ga. Anica Varzsak-

Kos. Hvala ji za pogum in požrtvovalnost!

Naslednji dan se je slovensko slavje začelo s povorko skozi glavno ulico v Eisdenu. V povorki so ob zvokih kraljeve godbe iz Vuchta v narodnih nošah in uniformi korakali številni sodelavci pri kulturnem programu. Naša folklorna skupina „Vesela mladina“ in flamska „Kuma Akha“ sta na ulicah napravili zelo ugoden vtis.

Dvorana v Kultureel Center je moderna in velika. Bilo nas je strah: „Kdo bo to napolnil?“ Pa so jo napolnili naši ljudje, Poljaki, Ukrajinci, Hrvati, Srbi in flamski prijatelji.

Predsednik Stanko Revinšek, ki je v priprave na prireditev s tajnikom Poldetom Cverletom vložil vse sile, je s kratkim pozdravom otvoril kulturni program. V flamščini je pozdravil Polde Cverle. Dvojezični napovedovalec je bil Karel Cverle.

Naši najmlajši so pod vodstvom gdč. Karine Ackovič nastopili prvi. Zaplesali so tri plesne in želi živo priznanje. Sledil je „Zvon“ iz Holandije pod vodstvom g. Willemsa. Bili smo prijetno presenečeni.

Sledila je slovenska folklorna plesna skupina iz Holandije, ki jo vodi g. Slavko Strman. Nešteto krat smo jih že videli, pa smo jih vedno znova veseli. Njihova ritmika in natančnost sta odlični. Sledila je skupina mlajših iz Holandije, ki nastopajo v slikovitih belokranjskih narodnih nošah. Bili so čudoviti.

Nato je flamska skupina „Kuma Akha“ doživeto zaplesala nekaj plesov iz raznih dežel. Mešani zbor „Slomšek“, ki ga vodi g. Vili Rogelj, je zapel potem tri pesmi.

Program je odlično zaključila „Vesela mladina“, ki jo z veliko ljubeznijo vodi ga. Anica Varzsak-Kos. Iz plesov je sijala mladost in veselje.

Za prosto zabavo je skrbel orkester, ki ga sestavljajo zvesti člani „Vesele mladine“: brata Polde in Karel Cverle, brata Martin in Franček Novak ter Bruno Mlekuž. Prav zadovoljni smo bili z njimi.

Tega našega poročila pa ne smemo končati brez zahvale mnogim sodelavcem iz Holandije, številnim

gostom iz Charleroi, gostom iz Francije, Nemčije in cele Belgije ter še sodelavcem iz Vuchta, Maasmechelen in celega Limburga.

Odboru „Slomška“ pa veljajo naše iskrene čestitke!

francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob *petih popoldne* v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Pariz 6°, métro Vanneau.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, Pariz 15°, tel 577-69-93, métro Charles-Michels — je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Starše in otroke opozarjamo na slovensko šolo in verouk, ki je vsako drugo nedeljo (7. in 21. novembra, 5. in 19. decembra) v prostorih Foyer Ste. Agnès, 23 rue Oudinot, Pariz 7°, métro Vanneau ali Duroc, vsakokrat ob 14.45. Ponos vsakega kristjana mora biti, da pozna svojo vero, zato pa je naša dolžnost, da se o njej poučimo; žalostno za vsakega Slovence pa bi tudi bilo, če ne bi znal svojega materinega jezika, ki mu šele odpira vrata v slovenski svet.

Društvo Slovencev bo priredilo v soboto, 13. novembra, *vinsko trgatve* s prijateljskim srečanjem in domačo zabavo. Začne se ob petih popoldne, ko bo najprej maša, ki velja kot nedeljska maša, nato pa vinska trgatve, kjer bo preskrbljeno za kranjske klobase in dobro kapljico, vse skupaj pa povezano z domačo godbo. S seboj naj vsakdo prinese dosti dobre volje in prijetnega razpoloženja. Vinska trgatve bo v *dvorani na 26 rue Charles Fourier, Pariz 13°, métro Place d'Italie*.

Miklavževanje bo v nedeljo, 5. decembra, takoj po maši v dvorani poleg cerkve.

Že sedaj vsakega vabimo, naj si rezervira torek, 4. januarja 1977, ko bo *koncert slovenskih narodnih in verskih pesmi*. Koncert bo v cer-

ampak je prav on prvi začel kopati temelje in ves prosti čas je pomagal z drugimi našimi rojaki pri dograditvi.

Za pogreb so se zgrnili rojaki iz vseh kolonij, da še zadnjič počaste z vsemi zastavami tako zaslužnega rojaka. Pogreb je ob odsotnosti izseljenskega župnika vodil g. Jean Marie Leclerc, ki je z lepim govorom orisal njegovo plodovito življenje. Pokopan je bil na pokopališče Calon.

Zapušča ženo, hči in sinova z družinami. Naj bo Gospodova obljuba nasmrtnosti naša tolažba ob toliki izgubi! — Družina Hočevarebolj se vsem rojakom iz Lievina, Bruay, Mericourt, Sallaumines in Lens zahvaljuje za obilno udeležbo pri pogrebu kot tudi za izraze sožalja. Bog plačaj!

26. julija nas je zapustil v kraju Charbinier Puy de Dome, v svojem 72. letu življenja Franc Spec, ki je bil 5 let hrom, priklenjen na bolniško posteljo. V hudem trpljenju se je pripravljaj za pot v večnost in zorel za nebesa. Zapušča ženo, dve hčeri in sina z družino. Naj se spočije v Gospodovem miru!

Vsem žalujočim naših umrlih rojakov naše iskreno sožalje in obljuba molitve za drage pokojne!

V Méricourt sta v kapeli „Matere izseljencev“ postala *božja otroka* Krištof Ribac in Aldo Ciprijan Ceraulo. Staršem in botrom naše čestitke!

12. decembra bo *miklavževanje!* Obeta se gostovanje igralske družine iz Pariza! Ne pozabite in rezervirajte to nedeljsko popoldne!

TUCQUEGNIEUX

Strašna nesreča v merlebaškem rudniku, o kateri bo gotovo obširneje poročal msgr. Stanko Grims, je žalostno odjeknila tudi v našem koncu. Kadar gre rudar na delo 200, 300, 400 ali več metrov globoko, nikdar ne vé, če se bo živ in zdrav vrnil domov. Očetje in matere so zato zopet obnovili sklep: „Storili bomo vse, kar je v naši moči, da bomo preskrbeli našim otrokom lažji in varnejši poklic.“

Ko pišemo to poročilo za „Našo luč“, *leži v bolnišnici* Brieg dobra, verna slovenska mama, gospa Fajfarjeva. Padla je in si na treh mestih zlomila nogo. Želimo ji čimprejšnjega okrevanja.

Iz bolnišnice v Metz se je srečno vrnil domov sorodnik Selškove družine, pridni vrtnar Franc Korošec, ki stanuje v St. Julien pri Metz. — Tam je tudi dobra družina Pučko. Mama potrpežljivo prenaša svojo bolezen in kljub težavam še kar pogumno opravlja svoje delo.

Naj ob koncu omenimo, da pride č. g. *Dejak maševat* na Marino vsako drugo nedeljo v mesecu. Ne samo Tikenjčani, ampak tudi drugi Slovenci iz bližnje in daljne okolice ste lepo vabljeni k tej službi božji.

nemčija

ZAPADNI BERLIN

V juliju in avgustu smo obnavljali prostore *našega središča* v Kolpingovem domu. Kljub času dopustov je bilo vedno dovolj rojakov na razpolago za delo. Spodbudno je bilo, koliko časa so nekateri žrtvovali za skupno stvar in s koliko ljubeznijo in iznajdljivostjo so izvrševali tudi zapletena dela!

Vse prostore smo prepleskali v narodnih barvah, v dvorani napravili manjši oder in stene opremili z razglednicami slovenskih krajev ter s fotografijami iz zgodovine našega berlinskega verskega, kulturnega in zabavnega življenja pa še s simboli slovenskih pokrajin. V ku-

hinji smo si omislili novo pohištvo. Celo malo klet za pijačo smo napravili.

Poglavitni dogodek v septembru je bila sv. *birma*. Birnoval je mariborski škof dr. Maksimilijan Držečnik. Ostal je pri nas kar teden dni, da je tako bilo več priložnosti za srečanje z rojaki. S svojo prisrčno in preprosto človeškostjo je osvajal srca in gradil škofovsko veljavo. Nekaj dni je bil naš gost tudi dr. Janez Zdešar iz Münchna, ki je vsakega in vse znal spraviti v dobro voljo. Pri duhovniških opravilih je pomagal še župnik Jože Komjanec iz Slovenije.

V petek pred birnsko nedeljo je bilo srečanje mladih (od 15-ega leta naprej) s škofom v Lichtenrade, podeželskem predelu Berlina. Že popoldne nam je 'specialist' Tone Bačovnik začel peči odojka. Ko smo se osvežili v gozdu, smo s škofom sodarovali sv. mašo. Med njo je bil namesto pridige razgovor o verskih in moralnih vprašanjih, ki so se nam porodila ob poslušanju berila in evangelija: o problemu božje ljubezni, ki dopušča krivice in trpljenje, o gledanju Cerkve na ljubezen med fantom in dekletom, o izganjanju hudega duha v Aschaffenburgu in o problemu splava itd. Škof dr. Držečnik in profesor Steiner sta s skupnimi močmi odgovarjala na težka vprašanja. Po maši smo se gostili z odojkom, prepevali narodne pesmi, zaplesali in se veselili ob družabnih igrah.

V soboto so birmanci, njihovi starši in botri obhajali *zakrament sprave* v okviru sv. maše. Po dobri pripravi ni bilo problema s pristopom k posameznim spovedim. Spet smo doživeli nekaj najlepšega v našem občestvenem življenju: vsi sodarovalci maše so prejeli sv. obhajilo.

Isti dan pozno zvečer smo organizirali srečanje škofa s cerkvenim svetom, pevskim zborom, igralsko skupino in instrumentalnim ansamblom — na ladji, ki nas je 5 ur vozila po berlinskih kanalih in jezzerih.

V nedeljo popoldne je škof najprej blagoslovil obnovljene prostore našega središča in male otroke.

Škof dr. Držečnik deli zakrament sv. birme otrokom naših rojakov v Berlinu.

Sledil je pozdrav škofu z deklaracijo, ki sta jo recitirali birmanci

vižah, rokohitstvu rojaka Perdana, smešnih tekmovanjih itd. Obe dvorani sta bili premajhni za vse. Te birnske agape so močno poglobljale duhovne vezi med nami kot božjim ljudstvom, Slovenci in ljudmi.

Spomnili smo se tudi 30-letnice škofovanja dr. Držečnika. Veselje smo mu napravili s svojimi čestitkami in z darovanjem za potrebe slovenske Cerkve, on pa nam je pripovedoval, v kako težkih časih je sprejel škofovsko službo in katere so bile poglavitne dejavnosti v njej.

Škof je imel ob koncu svojega obiska intervju na berlinskem radiu SFB. Njegove zadnje besede so bile: „Želim berlinskim Slovencem, da bi bili tako strnjeni okoli dušnega pastirja kot do zdaj in da bi ostali zvesti Bogu in domovini!“

Za toliko birmskih prireditev je bilo treba precej iznajdljivih glav in pridnih rok. Prisrčna zahvala gre

Helena Kot iz Bottropa ob svoji 80-letnici rojstva v krogu sorodnikov in prijateljev.

Otroci iz Essna in Oberhausna so s pesmijo in rajanjem sprejeli pri slovenskem bogoslužju domačega škofa Julija Angerhausna.

po kratki zahrbtni bolezni umrla tudi gospa Neža Baša v starosti 56 let. Oba sta bila doma nekje od Ljutomera.

Tudi blagopokojna je bila med nami zelo priljubljena, saj se je udeležilo njenega pogreba mnogo prijateljev, posebno precej Sloven-

V Kevelaerju smo prosili, da bi začeli novo delovno in šolsko leto res v imenu Očeta, Sina in Svetega Duha.

cev. Pri Sv. Barbari je naš slovenski župnik Pavel Uršič opravil mašo zadušnico. Ob odprtem grobu se je v imenu rojakov poslovil od nje gospod Hinko Borišek z besedami: „Draga Nežika, v zadnji pozdrav in naj ti bo lahka tuja gruda!“ ter ji položil lep venec.

10. julija letos je v Bottropu praznovala 80. obletnico rojstva znana slovenska mati gospa Helena Kotova, doma iz Griž pri Celju. Zahvalno sv. mašo in slovesno večerjo je obhajala z vsemi osmimi sinovi in hčerami, njih ženami, s kakimi 40 vnučki ter mnogimi drugimi sorodniki in prijatelji. Iskreno čestitamo!

KÖLN

Zadnja septembrska nedelja je postala naša že tradicionalna romarska nedelja. Kljub raznim možnostim smo se letos zopet odločili za Marijino božjo pot v Kevelaerju. Staro baročno in sila prijazno Marijino svetišče nam je še najbolj domače.

Čeprav nam vreme tokrat le ni bilo preveč naklonjeno, so rojaki prišli. Dobro vemo, da nas po maši ne čaka nobena veselica, da psalmske viže in dobra kapljica odpadejo — a Slovenci kljub temu pridejo. In tudi lani je bilo tako.

Mati božja vé, da se skriva za tem romanjem velika bolj ali manj zavestna prošnja in zahvala. Vedno znova začenjamo. Spet smo začeli novo delovno leto, novo šolsko leto, Mati božja, brez velikih besed — ti glej na nas in vas varuj!

Zadnje čase želi naša krstna knjiga spet govoriti. Poslušajmo!

Krstili smo v Eschweilerju: Nikolaja, sina Pavle in Janka Grabar. — V Bergneustadtu: Katjo, hčerko Majde in Miroslava Hiti; Petra, sina Ivanke in Emila Vodovnik; Marjetko, hčerko Cilke in Jurija Marolt. — V Düsseldorfu: Damjana, sina Janje in Darka Štamcar; Danijela, sina Margarete in Branka Obrecht; dvoj-

čka Aleksandra in Roberta, sina Danice in Horsta Dyllong. — V Solingenu: Klavdijo, hčerko Marije in Antona Fijačko; Natalijo, hčerko Milice in Jožeta Klajderman; Natalijo, hčerko Marije in Stanislava Krepek. V Neussu: Tomaža, sina Elizabete in Franca Skerbiš. — V Hildenu: Valerijo, hčerko Ivanke in Janeza Štebih. — V Kölnu: Jano, hčerko Francke in Marjana Roth. — V Krefeldu: Franca, sina Rozalije in Ivana Šumandel.

Staršem in botrom ponovno priskrbe čestitke in dobre želje, otrokom pa obilo božjega varstva na nevarni življenjski poti!

HESSEN — FRANKFURT

V „tednu knjige“ je bilo življenje v misijonu precej pestro, ker je prišlo več ljubiteljev dobre knjige na knjižni sejem. Upajmo, da so zadostili svoji želji in so jih knjige — posebno izbor — obogatili.

V nedeljo, 19. 9. 1976 nas je obiskal misijonar France Okorn. Deluje med indijanci v Čilu. Je prvi misijonar med Indijanci.

Po maši nam je pokazal diapozitive in pri tem prijetno popisoval svoje delo, veselje in težave, ki jih doživlja med Indijanci. Njegovo področje obsega 20 km². Indijanci žive v 18 rezervatih. Prvi stiki so bili zelo težki in tvegani, danes pa je že veliko lažje. V slikah nam je najprej predstavil slikovito pokrajino, potem posredoval svoja prevozna sredstva in „avtostrade“. Posebno „zanimivo“ je med dežjem, ko s pomočjo traktorja vleče avto iz blata. Najbolj varno in gotovo potovalno sredstvo so zato gumi-jasti škornji in, če ima srečo, potem dobi na pósodo tudi konja.

Ker živi na vulkansko potresnem področju, so vse hiše lesene ali slamnate. Ko nam je pokazal te slike, je povedal, da imajo najbolj urejene „klimatične“ naprave, ko veter pošteno vse prepriha. Na srečo, drugače bi včasih v teh skupnih prostorih, kjer si delijo prostor ljudje in domače živali, težko vztrajali.

Kljub tehničnemu zaostanku pa imajo odprto srce za otroke. Sirot tam ni, ker v tem primeru takoj družina sprejme še kakega člana

brez velikih pogojev in pregovarjanja.

Za lepo doživetje se misijonarju zahvaljujemo!

V septembru se je naša družina povečala za novokrščenca Manuela Smen. Staršem čestitamo in jim želimo veliko božjega blagoslova pri vzgoji!

WÜRTEMBERG-OBERLAND

V kapeli Marienhausa v Konstanzu je bila pri sv. maši v nedeljo 12. septembra krščena Sonja Don-

Pred kapelico v Kevelaerju se je Slovenec oglasil: „Lepa si, lepa si, roža Marija“ ...

ko, hči Antona in Marije, roj. Beigott, stanujočih v Radolfzelli. S starši se veselimo in jim čestitamo.

... in potem smo se rojaki iz Kölna in okolice še pogovorili, kaj je novega ter da se bomo prihodnjic spet videli ...

V nedeljo, 26. septembra, pa se jih je nekaj od nas ob švicarski meji namesto maše v Konstanzu odločilo, da se odzovemo povabilu

ni dosegla nikaka druga propagan- da kot tista kratka omemba na str. 34 prejšnje številke „Naše luči“. To se pravi, biti dovzeten za vse

Mi od švicarske meje in iz Schwaikheima smo se udeležili romanja v Einsiedeln v nedeljo, 26. 9. 1976.

lo prijetno bratsko srečanje pri skupnem kosilu v hotelu St. Georg.

Posebno priznanje zasluži pri tem par oseb, ki so prišle celo iz daljnega Schwaikheima, še nekoliko severno od Stuttgarta, kljub temu da jih za to romanje verjetno

Glasbeno-pevski kvartet „Drava“ iz Borovelj na Koroškem je v rožanskih narodnih nošah prinesel pozdrave koroških dolin Slovincem v Nemčiji, zbranim na Binkoštnem srečanju v Sindelfingenu.

30% dohodkov pri družabnem delu prireditve slovenskim misijonar-

jem, ki naše podpore zelo potrebujejo.

Zabavni del prireditve v mestni dvorani je bil zelo živahen. Skozi sedem ur je bilo vsepovsod polno dobre volje. V začetku so nastopili mladinci sobotne šole s pozdravom gostov, deklamacijami, živahnimi melodijami kitar, harmonik in flaut ter vokalnim duetom, za kar so želi veliko priznanje občinstva.

Pri tomboli je šlo med drugimi lepimi dobitki predvsem za Kasettenrecorder s trakom pesmi koroškega zbora „Jakob Petelin-Gallus“, ki je letos nastopil na Binkoštnem srečanju.

Jasno, da na „Vinski trgatvi“ tudi letos ni manjkalo zabavnih tekmovalnih iger za otroke in odrasle, da je pela vsa dvorana, da je „Planinski kvintet“ postregel urnim petam z bogato izbiro narodnih in modernih melodij.

Na prireditve smo povabili tudi nekaj vplivnih nemških gostov. Tako je prinesel pozdrave Caritasverbanda za deželo Württemberg podravatelj te ustanove, g. Josef Porada iz Stuttgarta. Katoličane mesta Plochingena pa je zastopal vikar Moser, ki je prav tako po mikrofону pozdravil udeležence.

Obrazi izpred 10 let: Pestrosti našega življenja na Württember-

Prijetno je kramljati s starimi znanci. Ti so se našli ob priliki Binkoštnega srečanja v Sindelfingenu.

Narodna noša ustvarja povsod občutje domačnosti in svečanosti. Slovenke v Stuttgartu jih rade oblečejo, kadar je kaka slovenska prireditev.

V Stuttgartu je po sv. krstu postala božji otrok Mihaela Marija, hči Henrika in Marije Peterkovič, roj. Mulej.

genu Horstu in Milici Landenberger h krstu hčerke Natalije; v Aalenu Florijanu in Mariji Kamenik h krstu hčerke Sabine.

škem nimamo le zapisanega v „Naši luči“, pač pa ohranjenega tudi v filmih. Kar pa se je dogajalo pred 10 leti, je zanimivo brati, a tudi gledati. V nedeljo, 12. sept., so farno dvorano pri cerkvi St. Konrad v Stuttgartu napolnili radovedni gledalci. Na sporedu je bil namreč film o življenju Slovencev na Württemberskem pred 10 leti: videli smo delavce v tovarnah, na gradbiščih, v gozdu, gostinstvu, bolnišnicah, življenje v družinah, zbiranje k svetim mašam, družabnim večerom, prireditvam, na romanjih, Binkoštno srečanje v Derendingenu itd. Pri tem smo tudi ugotovili, da veliko filmskih obrazov ni več med nami. Več družin je šlo medtem preko morja, več nazaj v Slovenijo in dober ducat jih počiva v hladni zemlji. Tako je pač življenje in filmska kamera ga samo lovi.

Čestitke k poroki: Božidar Smrkè iz Velike Ševnice na Dolenjskem in Slavica Žarič iz Kule sta se odločila za skupno življenjsko pot. Pred oltar sta šla v Stuttgartu 18. septembra. Želimo jima vso srečo!

Čestitke h krstom: V Stuttgartu čestitamo Francu in Julki Bračko h krstu hčerke Sonje; v Echterdin-

Po krstu male Petre Cerar v Stuttgartu

BAVARSKA MÜNCHEN

Slej ko prej je osrednja prireditev slovenske fare v Münchnu in okolici naša *nedeljska maša*. Res je, da živi večina vernikov daleč od cerkve in da ura, ob kateri je maša, ni najbolj primerna, res je pa tudi, da bi bila cerkev, kjer imamo

Po filmu
o Sveti deželi
v Kolpinghausu
smo Slovenci
iz Rosenheima
ostali še
nekaj časa
— ne brez
harmonike.

Po krstu Sonje Kornelije Klančnik
v Waldkraiburgu.

mašo, premajhna, ko bi se je udeležila vsaj ena petina naših ljudi. Česa bolj si želimo vsi, kot da bi se nas vsako nedeljo zbralo k maši kar največ?

Začeli smo oba tečaja za otroke: šolskega in predšolskega. Predšolski otroci imajo svoj program, šolski svojega. Pri predšolskem tečaju sta dva oddelka: prvi za otroke, ki še ne hodijo v šolo, drugi za učence, ki hodijo v 1. razred. V šolskem tečaju imajo pa učenci slovenski pouk iz posebnih pol, ki so za vsak razred druge. Prepričani smo, da se

bodo otroci v 20 do 25 sobotah (po 3 šolske ure) le nekaj materinega jezika naučili.

Naše narodne noše so se v sprevedu v začetku „Oktoberfesta“ lepo postavile. Kljub temu, da so bile sredi množice drugih narodnih noš kakor kapljica v morju, so vendarle zbujale veliko pozornost.

Krščena je bila Karolina Krajnc, hčerka Karla in Ide, roj. Polič. Punčki želimo vse dobro v življenju, staršem pa iskreno čestitamo!

AUGSBURG

Krščen je bil Albin Kežman, sin Jožeta in Albine, roj. Strah. Ime je dobil po svoji mami, ki je prav ob njegovem rojstvu zgubila življenje. Ob krstu so uhajale misli vsem na pokojno dobro mlado mater, ki je

že skoraj eno leto ni med nami, ki nam je pa vsem še vedno tako živo prisotna s svojo skromnostjo in plemenitostjo. Še zdaj ne moremo razumeti njene smrti, saj bi jo družina tako zelo potrebovala. Naj Bog vodi malega Albina s svojo dobrotno previdnostjo! Otrokovemu očetu pa k zdravemu fantku čestitamo, čeprav vemo, da se bolečina po izgubljeni ženi še dolgo ne bo ozdravila.

WALDKRAIBURG

Krščena je bila Sonja Kornelija Klančnik, hčerka Jožeta in Erike, roj. Peršak. Botrovala sta soseda Jože in Marija Podvršan. Staršem čestitamo, punčki pa želimo vse dobro v življenju!

Skupina Slovencev po maši v Rosenheimu. Včasih nas je pri maši skoraj še enkrat toliko — a kaj, ko nimamo vedno fotografa s seboj!

Švica

EINSIEDELN

Kako nam je Slovincem v Švici postala priljubljena božja pot v Einsiedeln, smo videli tudi letos v nedeljo, 26. septembra, ko smo se že osmič zbrali na naše vsakoletno romanje k Mariji.

Romanja se je udeležilo zelo lepo število naših rojakov iz vseh strani Švice, iz sosednje Nemčije in Predarlške v Avstriji.

Računamo, da nas je bilo preko 500, kar je za našo skupnost zelo

veliko in pohvalno. Tudi iz Liechtensteina se je pripeljala lepa skupina naših rojakov.

Zbiranje se je začelo že po deveti uri. Spovedniki so imeli dovolj dela vse do 12. ure. Mnogi pa so med časom spovedovanja opravili pobožnost križevega pota.

Na povabilo slovenske katoliške misije v Švici se je romanja udeležil mariborski škof dr. M. Držečnik s tajnikom Grobelnikom. Sveto mašo in pridigo ob 12. uri je imel g. škof. Z njim so somaševali škofov vikar iz Chura prelat dr. Al. Šuštar, škofov tajnik Grobelnik, dr. F. Felc, izseljenski duhovnik v Ravensburgu, Štefan Pintarič iz Siona, zastopnik Hrvaške kat. misije p. Lucijan, Ferdinand Kolednik iz Koroške, p. Avguštin, predstojnik kapucinskega samostana v Škofiji Loki, p. Angel Kralj in p. Fidelis.

Med mašo je bilo ljudsko petje in med obhajilom je tudi otroški zbor zapel eno pesem pod vodstvom sestre Avrelije Pavel. Takoj po maši smo v Marijini kapeli imeli pete litanijske Matere božje z

odpevi. Naša pesem je zopet omevala po ogromni cerkvi. Za ključek ni smela manjkati pesem „Marija, skoz življenje“.

Letos smo imeli med nami tudi tri zastopnike in predstavnike Švice. Povabilu so se odzvali tajnik generalnega vikariata za kanton Zürich g. Štampfli, narodni ravnatelj medškofijskega združenja za tuje delavce v Švici dr. Enderle iz Luzerna in tajnik Rimskokatoliške centralne komisije za kanton Zürich g. Emhard z družino. Drugi povabljeni so se opravičili zaradi službe in poslali pozdrave z željami k zelo dobremu uspehu romanja.

Po končanih slovesnostih v baziliki smo napolnili prostor pred vhodom v cerkev. Slišal si le slovensko govorico. Posebno pozornost so vzbujale naše narodne noše, ki so nam lahko v ponos in vsak, ki je imel fotoaparatus pri sebi, je hotel imeti kak posnetek za spomin, to ne samo naši rojaki, ampak tudi zastopniki drugih narodnosti.

Ob dveh popoldne smo zasedli

za nas rezervirana hotela „St. Georg“ in „Rot Hut“ za kosilo. Nekateri pa so si morali iskati kosilo še v drugih hotelih. V hotelu „St. Georg“ je škofa in švicarske goste, duhovnike in romarje pozdravil p. Fidelis, za njim pa so Tinko, Mojca in Marija v narodnih nošah izrekli dobrodošlico škofu dr. Držečniku, Tinko z deklamacijo, deklici pa sta mu izročili slovenski šopek. Škof je bil tega pozdrava zelo vesel in se jim zahvalil, nato se je zahvalil tudi patroma, p. Fidelisu in p. Angelu za trud in delo, ki ga vršita za naše rojake v Švici. Zahvalil se je tudi švicarskim predstavnikom za vso pomoč, ki jo nudijo Slovenski katoliški misiji. Med obedom so otroci zapeli še nekaj pesmi, po obedu pa so zadonele naše lepe slovenske narodne pesmi. Kar težko nam je bilo prenehati, peli bi še in še, morali pa smo ob določeni uri hotel zapustiti.

Ta dan smo bili res kot ena družina in upamo, da se prihodnje leto zopet zberemo pri Mariji v Einsiedelnu v tako lepem številu.

slovinci ob meji

KOROŠKA. — Bivši koroški deželni glavar Sima je dal za dunajski dnevnik „Kurier“ nekaj zanimivih izjav o razmerah na Koroškem. Manjšina je kakor tepen pes: če zalaja se mnogi ob tem razburjajo. Sedanji deželni glavar vodi politiko iz rok v usta in popušča „Heimattienstu“. Edina rešitev v sedanjem položaju bi bila zamenjava deželnega glavarja in pa odstop od preštevanja manjšine. — Inštitut za narodnostna vprašanja v Ljubljani je izdal posebno knjigo z naslovom „Sodobna vprašanja slovenske in hrvaške manjšine v Avstriji.“ — Študentje univerze v Bazlu v Švici so obiskali Radiše in se

zanimali za dvojezičnost v občini Žrelec. — V okviru Slov. prosvetnega društva „Zvezda“ v Hodišah deluje poseben tamburaški zbor, ki šteje 13 godbenikov. — V okviru „Rozalskega žeganja“ pri Sv. Hemi nad Globasnico je govoril tudi deželni glavar Wagner, kjer je skušal Slovincem soliti pamet in med drugim dejal: „Naše zadeve hočemo urediti sami.“ — V okviru Krščanske kulturne zveze je gostovalo dramsko gledališče iz Nove Gorice na Koroškem. Igralci gledališča so igrali Cankarjevega „Martina Kačurja“ v Št. Jakobu v Rožu, v Škocijanu in v Pliberku. — Okrog 2000 ljudi je 26. septembra pod geslom „Člen 7 — naša pravica“ in „Ne damo se preštevati!“ na povabilo obeh slovenskih osrednjih organizacij protestiralo v Globasnici proti manjšinski politiki sedanje avstrijske vlade. — Farna mladina iz Št. Janža v Rožu je v župni cerkvi dvakrat z uspehom priredila „Škofjeloški pasijon“. — Za 14. november, ko bodo „šteli“ Slovence, sta obe politični organi-

zaciji izdali navodilo: „Na Koroškem dvojezičnem ozemlju *nobene*ga Slovencev, v ostali Avstriji čim več Slovencev.“

GORIŠKA. — Goriška občinska uprava je končno le postavila dvojezične table v slovenskih krajih občine in sicer: v Štandrežu, Pevmi, Št. Mavru in Podgori. — Goriška občina je vzela v najem nekdanje Malo semenišče. V njem bodo nastanjene slovenske šole: nižja srednja šola „Ivan Trinko“, klasični licej „Primož Trubar“ in učiteljsišče „Simon Gregorčič“. — Zveza slovenske katoliške prosvete je po počitnicah izdelala delovni program za naslednje kulturno leto. — Prosvetno društvo „Hrast“ v Doberdolu prireja vsako leto „septembrski praznik“. Letos je poleg drugih sodelovala pri kulturnem srečanju tudi folklorna skupina iz Režije, ki je bila po potresu hudo prizadeta. — Na folklornem festivalu v Gorici so nastopili tudi Slovinci. — V kartuziji Lucca je umrl p. Lanuinus Sarđoč, goriški rojak,

ki je bil učitelj po poklicu, dokler ga niso fašisti vrgli iz šol. Leta 1941 je vstopil h kartuzijancem in 1949 postal duhovnik. — Leta 1974 je občinski odbor v Gorici sklenil, da se ustanovi poseben posvetovalni organ za vprašanja slovenske skupnosti v občini. Nazivajo ga kratko „Konzulta“; ima 15 članov. 22. sept. se je prvič sestala.

TRŽAŠKA. — Študijski dnevi „Draga 76“ so se prvič vršili na Opčinah v „Finžgarjevem domu“ namesto v Dragi pri Boljuncu; prvič tudi brez ustanovitelja, v začetku marca t. l. umrlega prof. Jožeta Peterlina. — Slovenski izobraženci iz vseh delov sveta, zbrani na kulturnih dnevih na Opčinah, so sklenili skupno izjavo, v kateri obsojajo preštevanje Slovencev na Koroškem in zahtevajo, naj matična Slovenija ukrene vse, da do tega preštevanja ne bo prišlo. — Slo-

venski kulturni klub v Trstu je priredil tridnevno srečanje v Dragi. Predavali so Sergij Pahor, Alojz Rebula in Danilo Sedmak. — Neugodno je odjeknil zadnji ukrep Tržaškega radia, ki zaključuje slovenske oddaje že ob pol osmih zvečer. — Italijanski šolski zakon predpisuje, da morajo šolniki iti s 65 leti v pokoj. Tržaški šolski skrbnik je zato prepovedal vsem župnikom, ki so starejši kot 65 let, hoditi v šolo. Ali se ne skriva zadaj nestrpnost do Cerkve, saj ni mogoče istovetiti župnika z učiteljem, ki si s tem služi svoj kruh? — Predstavnostno Slovenske skupnosti iz Devina in Nabražine se je mudilo na Koroškem na dvodnevem informacijskem potovanju. — Predsednik italijanske vlade Andreotti je ob obisku potresnih krajev sprejel tudi šestčlansko delegacijo predstavnikov slovenske narodnostne skupnosti dežele Furlanije-Julijske Krajine.

slovinci po svetu

ARGENTINA. — Slovenska kulturna akcija je v Slovenski hiši v Buenos Airesu priredila razstavo Bare Remec pod geslom „Risbe in keramika“. Posebnost risb, ki so nastale v zadnjih petih letih, je v tem, da so delane zunaj v naravi in so plod trenutnega navdihnjenja in razpoloženja. — Fantovska in dekliska organizacija sta priredili v Slovenski vasi prvi pevsko-glasbeni festival. — V okviru „Zedinjene Slovenije“ so 26. septembra priredili v Slomškovem domu v Ramos Mejiji slovenski ljudski tabor. Posvečen je bil spominu naših umetnikov besede: Ivanu Cankarju, Simonu Gregorčiču, Dragotinu Ketteju in Srečku Kosovelu. — Ob srebrnem jubileju slovenske šole v San Justo so priredili mladinski dan. Pripravili so športna tekmovanja, Jurčičevega „Domna“ ter šolsko akademijo. — Tudi v Slovenski vasi v Lanusu so priredili že 25. mladinski dan s športnimi in kulturnimi prireditvami. — Slovenci iz San Martina so povabili kraljevnega škofa v svojo sredo. Škof

je pohvalil slovensko vernost in prosil, naj še naprej dajejo Argentincem svetel zgled vere. — 9. septembra je umrl v „Hiši božje Previdnosti“ v buenosaireški okolici prekmurski rojak župnik Franc Glavač. — Ob 10. letnici Zveze slovenskih žen in mater so „Slovenske mladenke“ priredile v centralni hiši v Buenos Airesu poseben koncert njim na čast. Dekliški zbor pod vodstvom prof. Anke Savelli-Gaserjeve je zapel 20 pesmi. — Sanmartinske gospe so priredile dobrodelni umetniški festival. Dve tretjini programa sta prevzeli na prošnjo odbora slovenski buenosaireški oktet in Slovenska folklorna skupina. — Na povabilo Slov. kulturne akcije je Mendoški slovenski oder 9. oktobra v Slovenski hiši igral Cankarjevega „Hlapca Jerneja“.

KANADA. — 5. septembra je novi škof dr. Alojzij Ambrožič blagoslovil na torontskem slovenskem letovišču v bron vltiti kip škofa Baraga, ki ga je napravil umetnik Goršè. Na posebni plošči so trije Baragovi izreki: prvi namenjen Slovincem: „Kakor sem vas prisrčno ljubil, dokler sem še med vami bil, prav tako vas še zdaj ljubim in iz vsega srca vašega zveličanja želim“; drugi je namenjen angleškim vernikom: „Bog je vse stvari ustvaril za nas, nas pa ustvaril za-

se“; tretji je namenjen Indijancem: „Zares srečen je, kdor ljubi Boga“. — Na letošnji „folklorami“ v Winnipegu je bilo 33 paviljonov, med njimi tudi slovenski „Ljubljana“. Pri prireditvi je sodeloval moški kvintet in tri skupine s folklornimi plesi. Dokaz, da so se dobro predstavili, je v tem, da so jih prosili za sodelovanje pri zaključnih skupnih slovesnostih. — S 1. septembrom je zamenjal župnika g. Mejaja v Winnipegu lazarist g. Ivan Plazar, doslej kaplan na župniji Brezmadežne v Novem Torontu. — Na društveni pristavi so Hamiltonski Slovenci proslavili 20-letnico društva „Večerni zvon“.

ZDA. — Slovenci iz Clevelanda so 5. septembra poromali k Žalostni Materi božji v Frank, kjer so posebej pomolili za vse verne, ki so izgubili življenje med vojno ali bili umorjeni po vojni. — Teden prej pa so se zbrali ameriški Slovenci v Marquette, kjer so skupaj obhajali „Baragov dan“. — V drugi polovici avgusta so v Bridgevillu v Pensilvaniji proslavljali 200-letnico ZDA. Tudi Slovenci so postavili svoje „štante“, kjer je bilo mogoče kupiti kranjske klobase, potice, flancate, štrudelj in kmečki kruh. — Zamisel športnega centra na Slovenski pristavi dobiva počasni obraz. Urejeni sta že dve igrišči za odbojko, v načrtu so še igrišča za tenis, nogomet in namizni tenis. Clevelandčane bodo te pridobitve še bolj povezale s poletnim centrom.

pismo urednikov

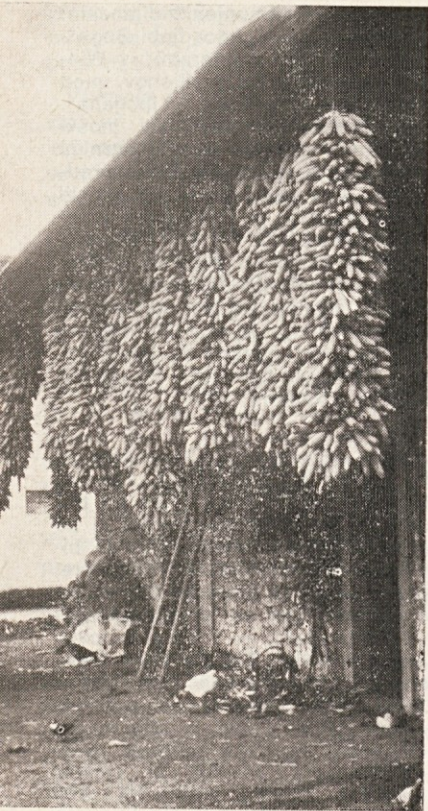
Dragi bralci!

Bliža se konec leta. Ker v tem času načrtujemo novi letnik Naše luči, bi bil sedaj čas, da nam sporočite, kaj novega bi si drugo leto v reviji želeli, kaj drugače, česa več, česa manj.

Kolikor bo le možno, bomo vaše želje upoštevali. Seveda pa je treba vedeti, da je okusov na tisoče — prav toliko kot bralcev — in da se je torej treba pri urejanju odločati za rešitve, ki najbolj odgovarjajo večini.

Prav lepo vas pozdravljamo!

Uredniki

Jesenski motiv z Barja.

(Nadaljevanje z 19. strani)

monsinjor Meredith duhovit in prijeten rojak. Je bolan in obsojen na skorajšnja smrt in kot meni izkazano uslugo bom cenil kar boste lahko zanj storili.

Pogosto sem se vas v teh dneh spominjal. Razumem osamelost, ki jo kot graščakinja sredi siromašne in preproste vaške skupnosti doživljate. Upam, da boste našli v monsinjorju Meredithu zaupnika za svoje težave in svetovalca v zadevah vesti.

Prisrčno vas pozdravljam, spoštovana gospa grofica, v Jezusu Kristusu.

Avrelij, valentski škof.“

Podpisal se je in nekaj časa pisno premišljeval in razmišljal, ali je povedal premalo ali preveč in ali obstajajo besede, ki bi ganile srce takšne ženske, kot je ta.

Ženske so za duhovnika večno vprašanje. K okencu spovednice pokleka več žensk kot moških. Njihove izpovedi so bolj odkrite in za samskega moškega, ki jih posluša, bolj vznemirljive. Pogosto se dogaja, da skušajo te iskati pri njem nadomestilo za brezbržnega moža in, česar si ne upajo šušljati v zakonski postelji, povedo odkrito in pogosto na brezobziren način v leseni omari stranske ladje. Prek ženske lahko vpliva duhovnik tudi na njenega moža in na otroke. Lahko se pa tudi zgodi, da se stari Adam, ki spi pod talarjem, nevarno prebudi zavoljo zaupljivosti kakšnega odraščajočega dekleta ali žene, ki se čuti nezadovoljeno.

Valentski škof Avrelij je bil polnokrven moški in je kaj kmalu odkril skrito strast pod uglajeno ljubeznivostjo grofice de Sanctis. Tudi ona je bila ena izmed njegovih ovčic, a njena razsodnost jo je stavljala iz območja njegove pastirske palice, in škof se je spraševal, ali se ji bo Blaise Meredith, hladni in trepci človek, lahko bolj približal.

Doktorju Aldu Meyerju je pisal z drugačnimi besedami:

„Monsinjur Blaise Meredith je rahločuten in svobodoljuben človek, človek, ki sem ga vzljubil kot brata.

Njegova naloga, da proučuje življenje Giacoma Neroneja, je težka, in upam, da mu boste šli na roko s svojim globokim poznanjem tega kraja. Lahko se pa seveda zgodi, da se vi ne bi marali mešati v to kočljivo zadevo, ker pač niste katoličan. Zagotavljam vam, da vas ne monsinjur Meredith ne jaz ne misliva nadlegovati s spraševanjem.

Vendar vas moram prositi za neko osebno uslugo. Monsinjur Meredith je hudo bolan. Ima raka na želodcu in, če bo šlo naprej, kot je v takšnih primerih običajno, bo kmalu umrl. Je zadržan kot vsi Angleži, je pa silno pogumen in me skrbi, da ne bi mož preveč delal in da bi moral prenašati več bolečin, kot je potrebno.

Zelo bom zadovoljen, če boste privolili, da bi bili med njegovim

bivanjem v Gemello Minore njegov zdravniški svetovalec in bi mu nudili kar najboljšo pomoč. Stroške za zdravljenje bom poravnal jaz, prav tako gredo tudi stroški za zdravniški posvet in zdravljenje na moj račun.

Priporočam ga z vsem srcem Vaši ljubeznivosti in Vaši poklicni skrbi.“

„Zadosti!“ si je dejal škof. „Judom ne pridigamo. Razumejo nas ravno tako dobro kot mi nje. So pristaši bogovladja kot mi, pripadniki neomejene oblasti kot mi. Poznajo smisel bratstva in ljubezni do bližnjega in pogosto ju bolje spolnjujejo kot mi. Pregarjali so jih kot nas. Imeli so farizeje, kot smo jih imeli — Bog nam pomagaj! — mi, celó na najvišjih mestih. Moj brat Meredith bo kar v dobrih rokah.“

Tretje pismo je bilo najbolj mučno in njegovo blagorodje je premišljevalo dolgo časa, preden je napisalo s poševo pisavo naslov:

„Častiti g. Anzelm Benincasa, župnik pri Žalostni Materi božji, Gemello Minore, Valentska škofija.

Dragi in častiti oče:

Pišemo vam, da vas obvestimo, da bo prišel v vašo župnijo monsinjur Blaise Meredith, sodnijski prisednik Obredne kongregacije, ki je bil imenovan za branilca vere v postopku razglasitve božjega služabnika Giacoma Neroneja za blaženega. Prosimo vas, da bi bili do njega bratsko gostoljubni in mu nudili vsakršno pomoč za spolnitev njegove cerkvenopravne naloge.

Poznamo vaše siromaštvo in vemo, da je vaše stanovanje tesno, zato smo sprejeli ponudbo grofice de Sanctis, da ga vzame pod streho za časa njegovega bivanja v župniji. Vendar smo pa prepričani, da boste kljub temu pokazali do njega tisto naklonjenost, ki mu gre kot bratu v duhovništvu, ki je povrh še član škofijskega sodišča.

Dolgo časa smo že užaloščeni, častiti, zavoljo vesti o verski zaneemarjenosti vaše fare in o pohujšanju, ki ga povzroča vaše zasebno

življenje, zlasti vaše dolgotrajno sožitje z vdovo Rozo Benzoni, ki vam gospodinja.

Običajno bi bilo takšno sožitje vzrok, da bi začeli proti vam zakonski postopek, toda vzdržali smo se tega ostrega koraka v upanju, da vam bo Bog naklonil milost, da uvidite svojo zablodo in jo popravite ter preživite poslednja leta svojega duhovništva v spokornosti in z ugledom in dobro služite svoji čredi.

Možno je — Bog daj, da bi bilo tako! — da je ta zveza zavoljo vaše postaranosti zgubila telesni značaj in da bi vam bili mi voljni dovoliti, da obdržite to žensko v svoji službi še naprej zavoljo obveznosti, ki jih imate do nje. Toda ta prizanesljivost z naše strani vas ne bi oprostila moralne obveznosti, da popravite pohujšanje in se posvetite z obnovljeno vnemo koristim svojih faranov.

Spominjamo vas, da je lahko navzočnost duhovnika, ki bo obiskal vašo faro, za vas lepa priložnost, da se z njim posvetujete in spravite svojo vest brez pretirane sramežljivosti in red.

Naša potrpežljivost je bila dolgotrajna in smo v velikih skrbeh za vas, ki ste naš sin v Kristusu, ne moremo pa biti brezbržni ob žalostnem stanju duš, ki so pod vašo oskrbo. Boga ne smemo skušati preveč. Stari ste že in čas se nevarno krajša.

Dnevno se vas spominjamo v molitvah in vas priporočamo zaščitnici vaše župnije, Žalostni Materi božji.

Pozdravlja vas vaš brat v Kristusu.

Avrelj, valentski škof.“

Odložil je pero in se zazrl v papir in pisavo, ki je tekla po njem v urejenih vrstah.

Primer očeta Anzelma je bil podoba vseh pomanjkljivosti Cerkve v Sredozemlju. Ni šlo za osamljen primer. Bil je precej pogosten v skrajno obubožanem predelu juga, pa tudi na severu ni bil čisto izjemen. V svojem krajevnem sklopu je bil le majhno pohujšanje, saj je misel o grehu v Cerkvi nekaj vsak-

danjega, izrek, da redovniška obleka ne naredi meniha in tonzura ne duhovnika, pa nekaj prastarega. Toda v sklopu narodne Cerkve, v deželi, kjer ima katolicizem prevladujoč vpliv, je opozarjal na hude pomanjkljivosti in na nujno potrebo po prenovi.

Človek, kot je bil Anzelm Benincasa, je bil sad semenišča s slabimi vzgojitelji in preživetim načinom vzgoje. Prišel je do posvečenja na pol vzgojen, na pol urejen, z nedozorelim poklicem. Po posvečenju je postal pač en duhovnik več v deželi, v kateri je veliko duhovnikov, pa malo duhovniškega duha, in koj skraja se je spremenil v breme za kak siromašen kraj. Plača, ki mu jo je določila škofija, je bila le po imenu. Z naglim razvednotenjem denarja ni zadoščala niti za kruh. Cerkvena oblast se je oklepala udobne misli, da morajo tisti, ki oznanjajo evangelij, živeti od evangelija, ne da bi se potrudila in pojasnila, kako naj to pravzaprav storé. Pokojninskega zavarovanja ni imel in tudi ni bilo ustanove, ki bi ga sprejela v starih letih, tako da ga je stalno preganjal strah pred starostjo in ga zapeljevala skopost.

Ko je prišel v tak kraj, kot je bil Gemello Minore, je to pomenilo, da je bilo treba hraniti nova usta. Če bi jih odpiral preveč, bi najbrž stradal. Čutil se je torej prisiljenega, da se prilagodi, da se podvrže varuštvo krajevnega veleposestnika ali pa se vrže v obžalovanja vredno sklepanje kupčij s skrajno siromašno čredo.

V mnogih krajih Kalabrije je primanjkovalo moških. Predvojno izseljevanje in medvojno klicanje na nabor sta jih odvedli stran in žene so živele skozi leta ločene od svojih mož, za možitev godna dekleta pa so se čutile dolžne, da si jemljejočasne ljubimce ali pa se poročajo z veliko starejšimi moškimi. Toda duhovnika so imeli. Duhovnik je bil sam ubog in je bil odvisen od siromakov, da so mu prali perilo, pripravljali jed, čistili hišo in mu pri nabirki dajali denar za testenine za naslednji teden.

Ni se čuditi, da se je večkrat za-

Posnetek iz Kamnika, rojstnega kraja pesnika Franceta Balantiča.

čel zapuščati in da je škof rajši obžaloval razuzdanost, kot je prešuštvovanje, kot pa da bi ga poklical pred cerkveno sodišče zavoljo javnega priležništva.

Sistem je bil ravno tako kriv kot posameznik, in prenovitelj, kot je bil valentski škof Avrelj, so bili v škripcih, kadar so hoteli koga premestiti, zavoljo zgodovinskih grehov fevdalne Cerkve. Rešitev bi bila v tem, da bi bilo manj duhovnikov, pa da bi bili tisti boljši, da bi obstajal denarni sklad, ki bi skrbel za temeljno življenjsko plačo, neodvisno od prispevkov vernikov, ter starostno in bolniško pokojnino; da bi bila vzgoja v semeniščih bolj ustrezna in izbira za svete redove bolj stroga. Toda denarja je bilo premalo, predsodki so bili močni in gospodje kot Benin-

(Nadaljevanje na 38. strani)

otroški kotiček

božji Sin pride k nam na obisk

Včasih pride k nam na obisk prijatelj naše družine. Iskreno smo ga veseli. Povemo mu svoje težave in uspehe, on nam pripoveduje svoje. Vemo, da se z nami veseli in žalosti.

Tudi božji Sin hoče priti k nam na obisk. To lahko stori v obliki obhajila. Ker pride v tako „neosebni“ obliki, pod podobo kruha, se marsikomu zdi, da se ne more z njim pogovoriti in da mu tudi Gospod ne more kaj povedati. Vsaj sliši ga ne.

In vendar je ta Jezusov obisk tak, kot so vsi naši ostali obiski. Treba se bo navaditi, da se bomo z Jezusom pogovarjali in da ga bomo znali poslušati.

primeri iz življenja

● Ali se po obhajilu z Gospodom pogovarjaš?

● Ali se Gospodu zahvališ za obisk? Končno je on le božji Sin!

● Ali ga prosiš, naj te naredi vedno boljše oziroma boljšega?

● Ali ga prosiš, naj da vsem, ki odločajo, pravo pamet, da bi odločali v prid „najmanjših bratov“: da bi ti dobili spodobna stanovanja in zadostno hrano, primerno zdravniško vastvo in starostna zagotovila, možnost študija in narodnostne pravice?

RIBIČ

Jurček je mrežo veliko razpel, rad za večerjo bi ribico ujel.

Jurček zavzeto lovi ure tri, ribe velike pa v mreži še ni.

Jurček nazadnje se razjezi: „Tale škař najbrž sploh jezero ni!“

Milena Batič

HRUŠKE

Metka, Polonca in Zalka so hitele v šolo. Pri Golobovem sadovnjaku ob šoli so se ustavile.

Lepe rumene hruške so se jim same ponujale.

Stric Golob je povabil deklice v sadovnjak. „Natrgajte si nekaj hrušk!“

Zalka je odtrgala tri hruške. Polonca se ni mogla odločiti, katero hruško bi odtrgala. Nobena ji ni bila všeč. Metka pa jih je nabrala poln predpasnik.

Tisti trenutek se je oglasil sosed Golob: „Pridite, dekleta! Brž, brž! Zdi se mi, da že slišim šolski zvonec... Zamudile boste...“

„Tecimo!“ je zaklicala Zalka. „Hvala lepa!“ je še rekla sosedu Golobu. Vse tri so odhitele proti šoli.

Pred šolskimi vrati so se za trenutek ustavile. Zalka je videla, da sta Metka in Polonca brez hrušk. Polonca si ni utegnila

otroški kotiček

nobene izbrati. Bila je preveč izbirčna. Metka jih je hotela odnesti poln predpasnik. Toda predpasnik se ji je pretrgal. Med tekom je izgubila vse hruške. Obe sta imeli solze v očeh.

„Jaz pa sem vzela tri hruške,“ je rekla Zalka. „Vsaka bo ime-la eno!“

Razdelila je hruške, nato pa so pohitele v razred.

Po L. Suhadolčanu

NAŠLA JE POT IZ GOZDA

Majda se je izgubila v gozdu. Ni vedela, kod bi šla domov. Mračilo se je. A ni obupala, ampak pomislila: „Gozd leži na zahodni strani naše vasi. Torej moram iti proti vzhodu, če hočem priti domov!“

A kje je vzhod? Nebo je bilo oblačno, sonca nikjer...

Pa se je Majda domislila knjige, v kateri je brala, kako si je neki popotnik pomagal iz gozda. Ogledal si je skorje starih debel. Skoraj vse so bile na eni strani zaraščene z mahovjem. In ker je vedel, da je to severna stran, mu ni bilo težko najti prave poti.

Tudi Majda si je ogledala stara debela in kmalu ugotovila, da je res tako. Postavila se je z obrazom proti severu in iztegnila desnico: „Tu je vzhod!“

Uro kasneje je bila že doma.

UŽALJENI JURČEK

Jurček se je vrnil iz šole jezen in našopirjen kot sova.

„Ali se je spet kaj zgodilo v šoli?“ ga je vprašala mama.

„Dobil sem enko zaradi mačka!“

„Zaradi kakšnega mačka?“

„No, zaradi tega tu!“ reče Jurček in odpre zvezek. „Ali ga nisem lepo narisal? Kar poglej!“

Maček je bil v resnici lep. Imel je rep, zasukan kot turška sablja, bele brke, kožuh pa progast kot tiger.

„Res lep maček!“ je prikimala mama.

„Učiteljci pa ni bil všeč. Dala mi je enko.“

„Mogoče si pa dobil enko, ker nisi bil miren pri risanju.“

„Kako!“ odgovori Jurček. „Danes sploh nismo imeli risanja! Mačka sem narisal pri računstvu.“

V. Homčenko

poštni nabiralnik za otroke

JESEN JE TU

Sadje in drugi pridelki so dozoreli. Kmetje imajo z njimi veliko dela.

Začelo se je novo šolsko leto.

Jesen pa tudi spuščamo zma-je v zrak.

Listje rumeni in odpada.

Brigita,
München, ZRN

KAJ BOM?

Sedaj hodim v sedmi razred. Zdelujem kar dobro. Dokončati mislim vseh devet razredov.

Kaj bom potem? Zanima me aranžiranje izložb. Mislim se posvetiti temu delu. Seveda bo treba najprej narediti odgovarjajoči tečaj. A menim, da imam nekaj lepotnega čuta in da bom s tem malo pripomogla k „olepšanju sveta“. To je pa končno tudi lahko življenjska naloga.

V slovensko šolo redno hodim. Ko bi ne bila prepričana, da imam od nje veliko, bi gotovo ne hodila.

Gordana,
München, ZR Nemčija

NA PLANINI

Darko, München

(Nadaljevanje s 35. strani)

casa so silno dolgo živeli, mladi, ki so rasli na deželi, pa niso imeli primerne vzgoje in potrebnih pogojev.

Škofije, kot je bila valentska, so bile ubožne in nepomembne. Rim je bil bogat, oddaljen, skrbi je imel na pretek in prošnje za posebne sklade za izvajanje obnov s posebnimi nameni so kardinali, upravniki Petrovega premoženja, sprejemali hladno.

Tako je Anzelm Benincasa ostal še naprej v Gemello Minore in valentski škof je imel še zmeraj težavo, kaj naj napravi z njim in kako naj reši vsaj njegovo neumrljivo dušo.

Zganil je pisma, jih vtaknil v ovojnice, jih zapečatil in poklical sla, da jih nemudoma odnese z motociklom v Gemello Minore. Glede njihove važnosti si ni delal utvar. Dolgo časa je že bil duhov-

nik in dobro se je zavedal, da lahko ostaja resnica sto let nerodovitna, preden požene korenine v človekovem srcu.

Na predvečer svojega odhoda v Gemello Minore se je Blaise Meredith čutil osamljenega kot še nikoli prej v življenju.

Kratkotrajno bratsko sožitje s škofom se bo razdrlo. Živeti bo moral z neznanimi ljudmi kot prizadeven raziskovalec, ki izkopava ne ljube dogodke. Sam bo moral prenašati svoj nočni strah in grozo. Nič več ne bo mogel imeti zaupnih pogovorov, le iz drugih bo skušal izvleči zaupne stvari. Zamenjal bo skrbno varovano intimnost škofovega posestva za siromašno zaničnost hribovskega naselja, kjer je intimnosti prav malo celo za rojstvo, smrt in ljubezensko dejanje.

Kot gost bo bival pri ženski in v nasprotju z mnogimi tovariši ni imel talenta za pogovore z nežnim spolom. Bil je neporočen po poklicu in samec tudi po nraveh. Šlo mu je na živce, da bi se moral truditi z malenkostnimi razgovori v obednici. Moči so mu naglo pojemale in zdelo se mu je neznosno, da bi jih zapravljaval v trivialnostih domačega sožitja.

S takšnim razpoloženjem si je privoščil, medtem ko so poljedelci spali pod oljčnimi drevesi, škof pa pisal v svoji pisarni, poslednje razkošje sprehoda po nasadih. Slek je talar in si zavihal rokave, da je sonce žgalo njegove bele in shušane roke, in se sprehajal po ozki stezi, ki je peljala k plotu in meji posestva.

Pod drevjem je bil zrak svež in steza progasta, s svetlobnimi lisami, a ko je došel do doline, je bruhnila vanj vročina kot iz peči. Ozrl se je naokrog in opazil, kako se je vroči zrak dvigal iz lehnjaka v slepečem valovanju. Za hip je okleval, stožilo se mu je po zatišju nasadov, a postalo ga je sram zaradi nebogljenosti in odločno je zavil ob plotu naprej. Na pobočju nad stezo so spali delavci v senci razjedenih skal. Njihova čokata in ožgana telesa so ležala z razkrcenimi nogami ohlapno kot punčke

iz cunj, in Meredith, ki že dolgo časa ni mogel spati, je skoraj občutil nevoščljivost zavoljo njihovega spanja.

Bili so siromašni, pa ne toliko kot drugi. Imeli so delo pri dobrohotnem gospodarju. Njihova obleka je bila zamazana in pršna, namesto čevljev so nosili cikle, a lahko so mirno spali. Po delu so se lahko mirne duše vračali na domove, saj so imeli službo in testenine za na mizo in vino pa olje za zraven. V ubožni deželi s tremi milijoni nezaposlenih je bilo to prav gotovo veliko.

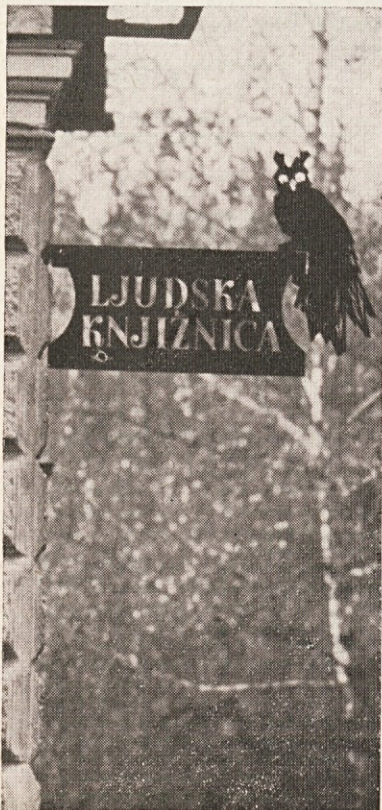
Ob gnojni jami se je pot razcepila v dve kozji stezi, od katerih je ena tekla k strugi potoka, druga pa se je vzpenjala na vrh griča. Meredith je izbral pot navkreber, z nejasnim upanjem, da si bo od tam lahko ogledal vso okolico. Steza je bila strma in polna ostrih kamnov, vendar je vztrajal pri odločitvi, kot da bi hotel kljubovati slabosti svojega usihajočega telesa in dokazovati, da je še zmeraj mož.

Na sredi višine je našel majhno ploščad, nevidno iz doline, kjer so skladi skal sestavljali neke vrste votlino. V njej je bila senca in Meredith se je hvaležno usedel, da bi za hip počival. Ko se je dobro razgledal, je opazil ob skalah ostanke grobega zidovja, s katerim je bila nekoč obzidana votlina od znotraj. Vstal je in šel do ozadja votline.

Senca je bila tam gosta in šele čez nekaj sekund so se oči privadile mraku in odkrile majhne kamnit podstavek in na njem šopek uvellega cvetja in zmečkanega trtnega listja. Za zidom je bil kos marmora, tako zamazanega, starega in razkrojenega od časa, da spočetka ni mogel uganiti, kaj naj bi bil. Nato je uvidel, da je bil del podstavka starega kipa, ki je predstavljal boga plodnosti.

V starodavnih časih, ko so bili hribi še pokriti z gozdovi in jih lačna plemena še niso posekala za bajte in za kurjavo, je ta votlina morala biti svetišče kakega gozdnega boga. Vse, kar je ostalo od tedaj, je bil simbol plodnosti, cvetje je bilo pa iz dvajsetega stolet-

Izviren napis v Mengešu.

ja, bilo je prvi pomladanski dar razpitemu bogu.

Meredith je večkrat slišal govoriti o praznoverjih, ki se ohranjajo med hribovci, o vražah, zarotovanjih in čudnih obredih, toda ob tej priložnosti se je prvič osebno srečal z njimi.

Blaise Mereditha je obšla čudna omama ob surovem marmornem kipu in njegovem preživetju, komaj pol milje stran od škofovega posestva. Kdo ve, če ni bila v tem razlaga za mnoge posebnosti Cerkev v Sredozemlju: za močno vero v nadnaravnost, debelo skorjo praznoverja, silno vnemo latinskih svetnikov in tudi za zagrizeno odklanjanje komunizma in antiklerikalcev. Kdo ve, če je bil to vzrok, da so mogli hladni liberalci in ljubeznivi skeptiki tako malo prodreti med to ljudstvo, saj je bil vzneseni misticizem edini odgovor, ki ga je razuzdana silovitost porajala v njihovih ožganih in zlačnjenih telesih. Ali je bila v tem tudi razlaga za smrt Giacoma Neroneja?

Kako bi mogel Blaise Meredith, legalist iz Rima, prodreti v skrito mišljenje tega ljudstva, ki je bilo staro že tedaj, ko je bil Rim še mlad, in ki se je svoje dni povezoval s črnim bogom ognja Hanibalove Kartagine?

Kljub vročini ga je zazeblu. Obrnil je hrbet nespodobni podobi in šel ven na sončno luč.

Globoko sključena starka z butaro vej, ki jih je naplaval potok, se je s težavo vlekla po strmi stazi proti vrhu. Ko je prišla vstric Mereditha, je ta vzdignil glavo in jo pozdravil v uglajeni rimski italijanščini. Ona ga je pogledala s solzavimi in brezizraznimi očmi in šla naprej brez odzdrava.

Blaise Meredith je gledal za njo nekaj časa, potem se pa spustil v dolino. Čutil se je starega in utrujenega in ob misli na odhod v Gemello Minore ga je prevzel čuden strah.

VII. poglavje

Anne Louise se je po prespanem opoldanskem počitku zbudila slabe volje. Ko se je spomnila, da bo

Aldo Meyer večerjal z njo, se je njeno nerazpoloženje še poslabšalo; in ko ji je sel njegovega blagorodja izročil pismo, bi skoraj zakričala od živčne radraženosti. To je bilo preveč. Ta vmešavanja v njeno zasebno življenje so ji bila neznosna. Rajši se je dolgočasila, kot pa da se ji je bilo treba truditi, delati se prijazno.

Ko sta prišla k čaju, je Nicholas Black opazil njeno nerazpoloženje in ji v svoji premetenosti nasvetoval takojšnje zdravilo.

„Utrujeni ste, draga,“ ji je dejal zavzeto. „Vročica vas kuha, pomladanska vročica. Ali hočete, da vam jo razpršim s čarovnim sredstvom?“

„O, da bi mogel, Nicki!“

„Mi dovolite?“

„Kako pa? Zabavati bom moral Meyerja in tistega klerika, ki bo prišel jutri.“ Njen glas je imel barvo razvajenega otroka. „Hočem, da me pusté samo.“

„Za to me vendar imate, draga,“ je udvorljivo odvrnil. „Jaz jih bom zabaval. Ne bom dovoljeval, da bi vam bili v nadlego. Zakaj mi sedaj ne pustite, da vas masiram in počešem za večerjo?“

„Prav rada vam pustim, Nicki. Ravno tega mi je najbolj treba. Čutim, da postajam zanemarjena starčka.“

„Nikakor, draga! A nov klobuk in izvirna pričeska sta najboljše zdravilo zoper otožnost. Kam bi pa šla?“

Za trenutek je oklevala, preden je z izumetničeno brezskrbnostjo odvrnila:

„Menim, da bo spalnica najprikladnejši kraj. Tam imam vse pri roki.“

„Pojdiva torej! Začniva! Prepustite se mi za eno uro, pa boste tako mikavni kot katera koli lepotica iz Rima!“

S teatsko udvorljivostjo jo je prijel za roko in jo popeljal po stopnicah navzgor v baročno spalnico, smehljač se sam pri sebi nad lahko zmago. Če je grofica skrivala tajnosti, jih bo tam v dovolj dolgem času, s potrpežljivostjo in s prizadevno spretnostjo svojih mehkih rok gotovo odkril.

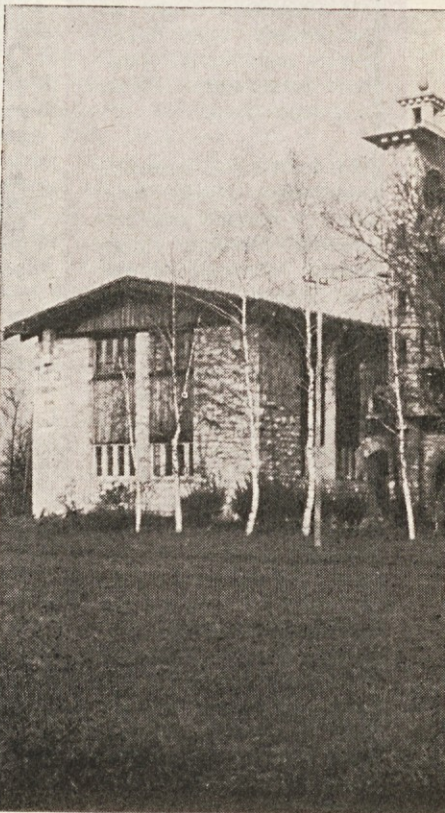
Ko je zaprl vrata, ji je pomagal

odložiti obleko in obleči domačo haljo in ji velel sestti na stol, tapeciran z brokatom, pred toaletno mizico z lepotilnimi pripomočki v stekleničkah. Ona se je branila, kot je pač to terjala priložnost, in delala namigujoče opombe, da bi podčrtala intimnost položaja.

Slikar se je nasmihal, jo otiral z brisačami in ji pustil, da je kramljala po mili volji. Imel je talent, da se je znal prilagoditi kakršnemu koli položaju, čeprav so šle njegove misli in načrti v nasprotno smer. V tem trenutku je bil frizer, zaupnik visokorodne dame, priča reči, ki so prepovedane celó ljubimcem, pripovedovalec opolzkih dogodivščin, ki pa ne silijo dame, da bi zardevala, saj sobnim služabnikom nima smisla hliniti krepost.

(Bo še)

Cerkev sv. Mihaela na Barju, zgrajena po Plečnikovih načrtih.

mali oglasi

PREVODE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmenl s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 100 avstrijskih šillingov, vsaka nadaljnja beseda pa 3 avstrijske šillinge (ali pa enako vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštinih kuponih pristojbino za dvoje pisem za tujino.

● **JANKOVIČ**, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mu!

● **PREVAJALSKA PISARNA** v Münchnu uredi uradne prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje in nudi pravno pomoč: Dipl. filolog JOSEPH ARECH; 8 München 50, Pfeilschifterstr. 21, telefon (089) - 14 13 702.

● **OVERJENE PREVODE** iz slovenščine in srbohrvaščine kot tudi pravno pomoč nudi M. GRATZA, 8 München 50, Menzingerstr. 195, telefon (089) - 8 12 18 20.

● **SLOVENKA** v Nemčiji, 35-letna, želi spoznati moža od 40 do 50 let, poštenega, skromnega in pridnega, brez obveznosti in ki se namerava kmalu vrniti domov. — Naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete pošto pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 22)

● **SLOVENKA** v Zah. Nemčiji, 25-letna, srednje postave, zelo prijazna in vljudna, s triletnim sinčkom, želi za skupno življenje spoznati pridnega fanta, od 25 do 35 let starega, živčnega v Nemčiji, ki bi bil sinčku skrben očka, njej pa dober mož. Prednost ima Gorenjec ali Dolenjec; lahko ima tudi že nemško državljanstvo. Odgovorila bo na vsako pismo. Slika zaželeno. — Naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete pošto pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 23)

● **SLOVENEK**, star 25 let, 172 cm visok, zaposlen v Zahodni Nemčiji, želi spoznati sebi primerno resno in pošteno dekle v starosti 20 do 25 let. V poštev pridejo samo resne ponudbe. — Naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete pošto pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 24)

● **SPOZNATI ŽELIM** Slovenca srednje postave, od 30 do 37 let, nekadilca

in nealkoholika, po možnosti brez obveznosti. Ločeni in avanturisti izključeni! — Ravno tako želim spoznati Slovenke, zaposlene v Nemčiji, za skupna društva. Ponudbe pošljite na naslov: FRL., Postfach 1241, 705 Waiblingen, BRD.

● **DVA GOZDNA DELAVCA**, ki znata ravnati z motorno žago, iščemo za takojšnji nastop službe v Zah. Nemčiji. Zelo dobra plača oziroma zaslužek! Javite se na tel. 06223 - 1831, kjer dobite vsa potrebna pojasnila.

● **Potujete v RIM?** Dobrodošli v hotelu BLEED, Via S. Croce in Gerusalemme 40, 00185 Roma, tel. (06) 777 102. Na razpolago so Vam komfortne sobe s kopalnico, klimatičnimi napravami in radiem, lastni parkirni prostor in restavracija v alpskem slogu. Zagotovljeno Vam je prijetno občutje med slovenskim osebjem. Lastnik Vinco Levstik.

● **Dragi rojaki**, za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. Obrnite se z zaupanjem na naslov: Gebr. Horžen — Möbelspedition, Biesenstr. 30, 4010 Hilden bei Düsseldorf, tel. 02103 - 23 62. Informacije dobite po pošti ali po telefonu, v slovenščini ali nemščini.

● **MAGNETNI IN IONSKI VALOVI ZA REGENERACIJO TELESA** uspešno zdravijo srčne, sladkorne in želodčne bolezni, visoki krvni pritisk, astmo, gripo, kašelj, depresijo itd. Cena aparata DM 375.— in poština. Patentirano. Pošljemo prospekte. Naročila sprejema JODE, 8 München 2, Marsstr. 2, BR Deutschland.

● **STAREJŠO HIŠO** z večjim vrtom v lepem kraju, 5 km iz Ljubljane, ugodno prodam. Osebnost ali pismeno se lahko javite na naslov: Štefanija BENČINA, Cesta II. gr. odredov 3, 61 261 Dobrunje pri Ljubljani.

! Sezite^{se} po dobrih knjigah!

KNJIGE MOHORJEVE DRUŽBE V CELOVCU ZA L. 1977:

- **KOLEDAR 1977**. (Krasne slike! Broširano, 160 str., 60.— šil.)
- **USKOŠKA NEVESTA**. (Družinske večernice, 30. zvezek. Zanimiva povest! Broširano, 208 strani, 50.— šil.)
- **DRUŽINSKO SV. PISMO**, III. del. (Zelo čitljiv tisk, lepe slike. Broširano, 164 strani, 60.— šil.)
- **BORBA Z VIHARJEM**. (Broširano, lepe aktualne slike, 160 strani, 50.— šil.)
- **DRUŽINSKA PRATIKA 1977**. (Zelo pestra vsebina! 160 strani, 27.— šil.)

Vse te knjige kupite lahko pri svojih dušnih pastirjih ali neposredno pri založbi: Mohorjeva družba, Viktringer Ring 26, A-9020 Klagenfurt, AUSTRIA.

četrt stoletja

v službi slovenskih zdomcev in izseljencev

Verni se morajo z vsemi razpoložljivimi sredstvi upreti takemu duhovnemu zaslužnivanju. „Nam vernikom ne gre v tem primeru za vprašanje, ali nas davijo v rokavicah ali brez njih, ampak se upiramo davljenju samemu.“

Tudi je bilo zadnje čase slišati glasove celo iz ust visokih funkcionarjev, da veren človek, ki ne more sprejeti marksizma za svoj svetovni nazor, ne more biti učitelj. To postavlja verne v neenakopravni položaj in pomeni grobo kršenje človečanskih, ekonomskih in socialnih pravic. Naše šole niso šole Zveze komunistov, ampak šole vsega ljudstva, vernih in nevernih.

(Leto 1972, šte. 7)

DOLŽNI SMO PRIČATI ZA RESNICO

Vsa leta, kar sem v Avstraliji, poslušam razne kritike in „kritike“ našega mesečnika Misli.

Zlasti molk nekateri kaj radi poudarjajo: radi bi „molčeče Misli“. Za te je molk edini način, da se ne mešaš v „politiko“. Pod „politiko“ pa razumejo vse, o čemer so jih doma naučili molčati.

Če se Misli spračujejo, zakaj doma ne priznajo božiča in zakaj je božič še vsako delovni dan, je to „politika“. Če celo iz ust današnjih voditeljev v domovini Misli citirajo stavek, ki je iz kršnih koli razlogov vreden obave za nas, in ga komentirajo, smo že spet v „politiki“. Če se kak članek dotakne kakršne koli pretekle krivice —

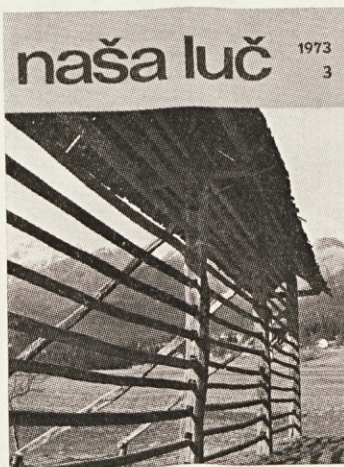
in zaradi teh krivic je večina bralcev danes po svetu namesto doma — o vsem tem naj bi list molčal, saj to je „politika“...

Ali je res slovenski pojem, kaj sploh je politika, postal za mnoge po nasilni prevzgoji tako nejasen in meglen, ali pa se pod to gorečnostjo skriva strah ali kaj drugega, o tem si marsikdaj nisem na jasnem

Vse civilizirane družbe poznajo ne le pravico, ampak celo dolžnost pričevanja. Zato se moti, kdor misli, da bo molk pripomogel k narodni slogi. Sloga lahko temelji samo na resnici, nikdar na strahu ali hinavščini. Ljubezen, ki je najmočnejša narodna vez, ne more resnično vzkliči tam, kjer trgujejo z resnico.

(Leto 1972, šte. 7)

leto 1973

IZ KRONIKE CERKVE DOMA

Ob navzočnosti vseh petih slovenskih škofov, okrog sto duhovnikov in nad dva tisoč romarjev je bil v Rimu slovesno odprt Slovenik, to je zavod za slovenske duhovnike, ki bodo v Rimu nadaljevali študij.

Sekretar sekretariata CK ZS Franc Šetinc je govoril na zborovanju v Žužemberku 15. julija. Pol govora je namenil graji Cerkve, pol hvali partije. Po njegovem mnenju je Cerkev ravnala zgrešeno pred vojno, med vojno in po vojni — skratka zmeraj. Ugotovil je med drugim, da „šele socialistična družba ustvarja razmere za resnično versko svobodo“ (tako!), istočasno pa je izdal prepoved: „Ne dovolimo, da bi v imenu Cerkve razvijali socialne, športne, kulturne in druge dejavnosti,“ in opomin: „Cerkev na Slovenskem se bo morala zamisliti, ker bo sicer sama kriva, če bo prišla v ostra nasprotja s socialističnimi silami, kakor to že dolgo opozarjamo.“

Na cerkvenem praznovanju tisočletnice Škofje Loke je nadškof Pogačnik med drugim dejal: „Naši predniki so si s tem, da so sprejeli krščanstvo in stopili v krog zahodnih kulturnih narodov, zagotovili obstoj. Moramo vedeti, da nas gmotna blaginja ne more rešiti. Prihodnost še vedno ostaja v rokah duhovnega. Treba je ostati trden v veri.“

(Leto 1973, šte. 7)

Erscheinungsort: Klagenfurt.

Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt.

P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Msgr. Ignacij Kunstelj, 62 Offley Road, London S. W. 9. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.

Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz. (Tel. 0 31 24 - 23 59).

P. Štefan Kržišnik, Zist. Stift, 6422 Stams. Tirol.

Ivan Tomažič („Korotan“), Albertgasse 48, 1080 Wien VIII.

Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I. (Tel. 0 222 - 63 25 07).

Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg. (Tel. 0 55 22 - 64 04).

Socialni urad za tuje delavce, Bahnhofstr. 13, 6800 Feldkirch,

Vorarlberg, (Tel. 0 55 22 - 25 85).

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisden, 3630 Maasmechelen.

Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, B-6001 Marcinelle.

(Tel. 071-36.77.54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 4 rue St. Fargeau, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).

Jože Flis, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).

Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.

Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.

Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyming-Merlebach.

Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Jure Rode, Collegio Pio Latino, Via Aurelia Antica 408, 00165 Roma.

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).

Pavel Uršič, 420 Oberhausen 11, Oskarstraße 29. (Tel. 0 208 - 64 09 76).

Ludvik Rot, Hochdähler Str. 14, 5657 Haan 1, Tel. 0 21 29 - 13 92

Mirko Jereb 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 06 11 - 61 37 22).

Stanko Gajšek, 68 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).

Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).

Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).

Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).

Villi Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 3 44 74).

P. Janez Sodja, 8 München 80, Röntgenstr. 5. (Tel. 089 - 98 19 90).

Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Martin Mlakar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).

Dr. Štefan Steiner, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43, Kolpinghaus.

(Tel. 030 - 785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030-784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisden, 3630 Maasmechelen, Belgie.

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.

(Tel. 01/50 31 32).

P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065-22 71 33).